ATLETISMUL TIMIȘOREAN
sau
„N-auzi cîntări, nu vezi lumini de baluri“

FOTBAL
STEAGUL ROȘU și PROGRESUL la răspîntie
Povestește Nunweiller III

LA ORDINEA ZILEI:
RUGBIUL DIN MOLDOVA
De la OWENS la BOSTON

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

MINUTUL 115! OBLEMENCO salvează onoarea liderului în „CUPA ROMÂNIEI“...

Foto: Paul ROMOSAN

Nr. 5 (196) MARTIE 1967 Anul XX

UNIVERSITATEA CRAIOVA 1

foto-cronica

SPORT

TINERI „ARTIȘTI AI GHEȚII“

Împreună nu totalizează decît 30 de ani... La vîrsta școlarității și a primelor succese pe scena de gheață, ELENA MOIȘ *își înscrie pentru a cincea oară numele pe lista campioanelor țării la patinaj artistic, iar* MIHAI STOENESCU *este la primul său titlu de campion la seniori (în fotografii). Amîndoi promit performanțe frumoase și în viitor, la «examenele de maturitate» ale tinerei noastre generații de patinatori artistici.*

SUCCES HOCHEIȘTILOR NOȘTRI LA „MONDIALE“!

Cel mai important eveniment hocheistic al anului, campionatul mondial, a intrat în actualitate. Peste numai cîteva zile, la Viena, 21 de echipe reprezentative de țări, împărțite în trei grupe, vor fi chemate la fluierul arbitrilor să ia startul în marea «bătălie a croselor». Grupa A, în cadrul căreia își vor disputa întîietatea 8 echipe, va desemna pe noii campioni mondiali și europeni; grupa B, cu un efectiv tot de 8 formații, va oferi prilejul celei mai bune competitoare să primească viza de promovare în plutonul așilor, iar grupa C, în a cărei alcătuire întîlnim 5 echipe, va elibera cîștigătoarei turneului certificatul de absolvire a «școlii generale», cu dreptul de promovare la cursurile grupei B.

După cum este cunoscut, în grupa secundă a actualei ediții a campionatului mondial va lupta pentru un loc fruntaș în clasamentul general și reprezentativa țării noastre. Anul trecut, în cadrul aceleași grupe, echipa României a ocupat un merituos loc 2, iar comportarea ei, de-a lungul tuturor meciurilor susținute, a fost apreciată, de către specialiștii prezenți la întreceri, ca valoroasă.

Alături de echipa de hochei a României, în grupa B a campionatului întîlnim în acest an formațiile Austriei, Iugoslaviei, Elveției, Norvegiei, Ungariei, Poloniei (retrogradată din grupa A) și Italiei (promovată din grupa C). În marea lor majoritate, aceste echipe prezintă o bună pregătire, iar ambiția cu care fiecare reprezentativă în parte va lupta să obțină un loc cît mai bun în clasamentul grupei va fi de data aceasta amplificată, datorită în principal clauzelor de participare la J.O. de iarnă de la Grenoble. Pentru «Olimpiada albă» din 1968 se vor califica cele 8 echipe din grupa A, primele 4 clasate în grupa B, cîștigătoarea grupei C, precum și formația Franței, țara organizatoare.

Reprezentativa noastră de hochei se va prezenta la apropiatele întreceri în următoarea alcătuire: Dumitraș, Sofian (portari), Varga, Făgăraș, Ionescu, Czaka, Pop (fundași), G. Szabo, Calamar, I. Szabo — Pană, Florescu, Ștefanov — Ștefan, Biro, Bașa — Andrei, Moiș (înaintași). După cum se poate vedea, sportivii «naționalei» au nume binecunoscute, sînt hocheiști cu reale posibilități, care atunci cînd reușesc să se mobilizeze fac jocuri dintre cele mai apreciate. Și aprecieri elogioase am dori să culeagă cu toții și la disputele care încep la 18 martie, la Viena. Urăm reprezentativei de hochei a țării mult succes în apropiatele ei confruntări. (G. ȘT.)

*

În fotografie, **echipa reprezentativă a țării** noastre.

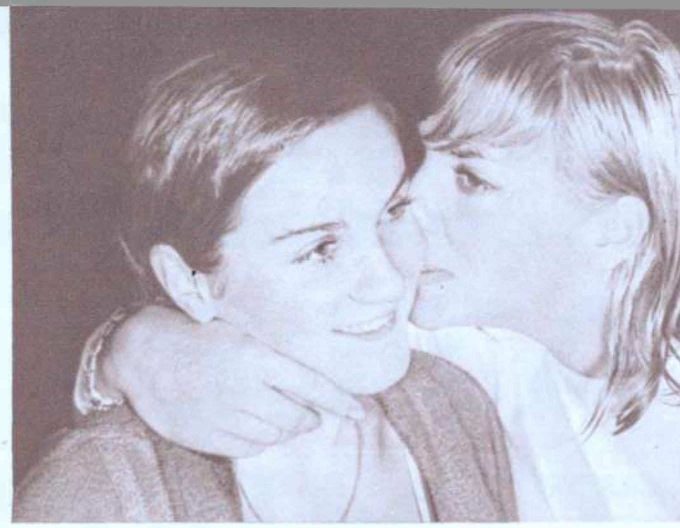

CAMPIONII ÎNAINTEA UNUI NOU ASALT AL TITLULUI MONDIAL

La ultima ediție a campionatului mondial de hochei, echipa Uniunii Sovietice a reușit frumoasa performanță de a cuceri pentru a patra oară consecutiv titlul de campioană a lumii. Un adevărat record în materie, pe care reprezentanții hocheiului sovietic intenționează să-l amelioreze la actualele campionate de la Viena, prin adăugarea în palmaresul lor a celui de-al cincilea titlu de echipă campioană mondială. Alăturat vă prezentăm formația de hochei a U.R.S.S., campioană mondială, fotografiată înaintea deplasării ei la Viena.

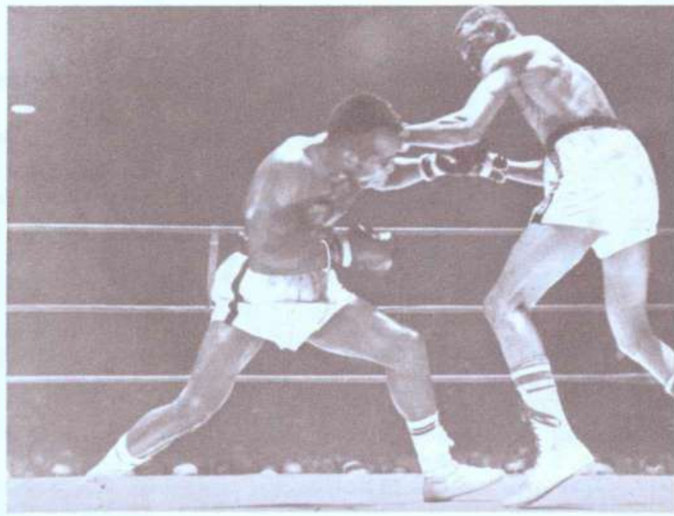

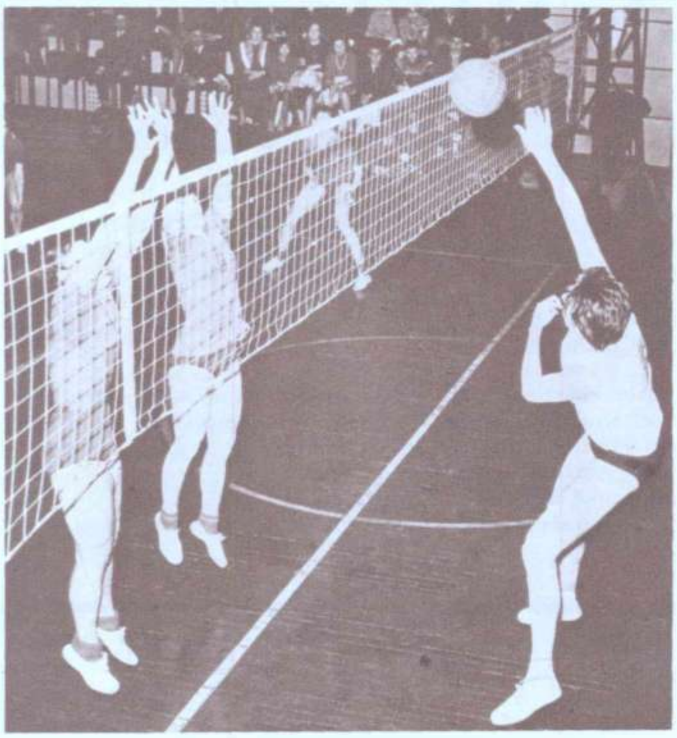
ÎNTRE CAMPIOANE

Înotătoarea franceză Claude Mandonnaud a stabilit, într-un recent concurs de natație desfășurat la Melbourne, un nou record al Europei la 400 m liber — 4:46,8. (Vechiul record aparținea suedezei Jane Cederquist — 4 : 46,9). Iat-o pe Claude, noua recordmană europeană, felicitată călduros de «Kiki» Caron, colega ei de echipă, care, la același concurs, a cîștigat proba de 200 m spate cu 2:34,7.

PAVILLA EGAL CU COKES!

Boxerul francez François Pavilla a obținut nu de mult, pe ringul Palatului sporturilor din Paris, un rezultat excelent: meci egal în compania americanului Curtis Cokes, campionul mondial al categoriei semimijlocii. În această partidă, însă, titlul nu a fost pus în joc. Cei doi combatanți: Pavilla la stînga și Curtis la dreapta.

ECHIPELE ROMÂNEȘTI ÎN COMPETIȚIILE EUROPENE DE VOLEI

La București, rapidiștii și-au luat revanșa asupra formației olandeze RVV BLOKKEER cu scorul de 3—0, calificîndu-se astfel în semifinalele «Cupei campionilor europeni», în care sperăm că voleibaliștii Rapidului vor juca la adevărata lor valoare. În fotografie, Drăgan «driblează» apărarea adversă.

La fete, în aceeași competiție, Dinamo București a învins, în prima întîlnire, cu 3—1, pe deținătoarea trofeului, echipa T.S.K.A. din Moscova.

Din păcate, în jocul retur, dinamovistele au suferit o înfrîngere de proporții inexplicabile.

CEI MAI RAPIZI PATINATORI

Sezonul internațional de patinaj viteză a consacrat ca definitivă supremația «olandezului zburător» Kees Verkerk, care s-a clasat în frunte atît la campionatele europene, cît și la cele mondiale. Iată-l (în mijloc) fotografiat pe patinoarul «Bislet» din Oslo, alături de medaliatul cu argint al campionatului lumii, compatriotul său Ard Schenk (stînga) și al treilea clasat, norvegianul Fred Anton Maier. De remarcat că organizatorii n-au uitat că Olandei i se mai spune și «țara lalelelor», oferind acestor flori fruntașilor întrecerii, ca un frumos simbol al victoriei lor.

DINAMOVIȘTII - PRIMII LAUREAȚI AI ANULUI

Rugbiștii clubului Dinamo au cîștigat «Cupa de iarnă» — prima competiție amicală a anului— demonstrîndu-ne marile lor posibilități. În imagine, mijlocașul la grămadă Adrian Mateescu își deschide spectaculos treisferturile. (Dinamo — Steaua 3–0)

ANCHETA NOASTRĂ

REALIZATĂ DE HORIA CRISTEA

ATLETISMUL TIMIȘOREAN sau ... N-auzi cîntări, nu vezi lumini de baluri...

CAMPIONATELE NAȚIONALE, EDIȚIA 1948, CLUJ (m) ȘI BRAȘOV (f).

MASCULIN:

100 m — E. Lupșa 10,8 (Timișoara); 200 m — E. Lupșa 22,2 (Timișoara); înălțime — I. Soeter 1,85 m (Timișoara); prăjină — Z. Dragomir 3,80 m (Timișoara); disc — M. Raica 45,29 m (Timișoara); suliță — M. Belba 58,71 m (Timișoara); 4 × 100 m — Electrica Timișoara 44,9.

FEMININ:

100 m — L. Ernst-Lupșa 13,2 (Timișoara); 200 m — L. Ernst-Lupșa 27,9 (Timișoara); 800 m — E. Treybal 2:26,6 (Timișoara); lungime — L. Ernst-Lupșa 5,10 m (Timișoara); greutate — L. Ernst-Lupșa 10,91 m (Timișoara); disc — I. Tacorian 38,35 m (Timișoara); 4 × 100 m — Electrica Timișoara 52,7; triatlon — I. Tacorian 2011 p; pentatlon — I. Tacorian 2 939 p; cros individual — E. Treybal.

Acestora li se adaugă și alți timișoreni sau, mai precis, bănățeni: I. Wiesenmayer, I. Wittmann, Z. Vamoș, A. Raica, I. Balaș, F. Oțel, L. Jung, A. Șerban.

«Banatu-i fruncea!»...

CAMPIONATELE NAȚIONALE, EDIȚIA 1966, CLUJ

MASCULIN:

3 000 m obstacole — Z. Vamoș (Dinamo-București) 8:43,5

FEMININ:

Înălțime — I. Balaș 1,84 m (Steaua-București)

Deci, doar doi «foști» timișoreni.

«Banatu-i fruncea?»...

A fost, dar nu mai este!

De ce?

Această întrebare merită, într-adevăr, un răspuns. Ce se întîmplă cu atletismul timișorean? Au arat buldozerele pistele, gropile de sărituri și sectoarele de aruncări din Banat? A fost oare interzis atletismul pe aceste meleaguri?

Hai, la drum, să dezlegăm... misterul!

Ajungem la Timișoara și începem... ancheta noastră.

Campioana olimpică și recordmana mondială la săritura în înălțime IOLANDA BALAȘ. (Ea a fost «descoperită» la Timișoara de Luiza Ernst-Lupșa).

Timișoreanul IOAN SOETER, primul săritor al României peste 2,00 m, deținător a 8 medalii de aur ale «internaționalelor.

ZENO DRAGOMIR (fiu al Caransebeșului), primul prăjinist român care a început «explorarea» dincolo de 4,00 m.

Rep.: Ce atleți ați avut anul trecut în loturile republicane?

Gheorghe Milin **(profesor metodist la Consiliul regional U.C.F.S.): I-am avut pe Umberto Pacepa, Zoltan Hegeduș, Mihai Zisu, Ioan Damaschin, Elisabeta Szilaghi — juniori. La seniori** — nici unul.

Rep.: Este vorba de o rămînere în urmă...

Gh. M.: **Și da, și nu! Anual sînt îmbunătățite zeci de recorduri regionale, raionale și îndeosebi... personale. Dar, în confruntările cu alte regiuni pierdem, pentru că sîntem încă departe de progresele care au loc la nivel de vîrf.**

Rep.: Cum explicați aceasta?

Gh. M.: **Nu se poate lucra competent și în tihnă, întrucît se caută noi și noi forme de organizare. De pildă, în 1964 a fost creat clubul experimental Banatul, pentru redresarea atletismului în Timișoara. În secția de atletism a acestui club au fost transferați toți sportivii de la Știința, C.F.R., Liceul nr. 4 și Clubul sportiv școlar. Dar nu și antrenorii. Deci, a încetat continuitatea în pregătirea atleților cu aceiași antrenori. În 1965, printr-o dispoziție a Ministerului Învățămîntului, menită a duce la consolidarea sportului școlar, elevii Liceului nr. 4 au părăsit clubul Banatul și s-au înapoiat la... casa lor. Anul trecut au fost create cluburile studențești. Au părăsit și studenții clubul Banatul. Iar acum, după conferința clubului C.F.R., se pare că Banatul își trăiește ultimele zile.**

Rep.: Credeți, totuși, că aceste căutări își vor aduce pînă la urmă roadele?

Gh. M.: **Sînt sceptic. Unicul club de performanță pentru atletism — Banatul — a fost o singură dată vizitat de secretarul general al F.R. Atletism, Victor Firea, și nici o dată de vreun antrenor federal, pentru «îndrumare și control». Pe de altă parte, secțiile de atletism din școli, acolo unde există, sînt, în general, pe hîrtie. Majoritatea icefiștilor cu specializarea «atletism» activează în învățămîntul superior, ceea ce duce la lipsa asistenței calificate în școlile generale și în licee.**

Rep.: Dar această situație nu reprezintă, totuși, un cîștig pentru învățămîntul superior?

Gh. M.: **Cred că nu. Cel puțin la ora actuală. Tabelele cu zeci și zeci de atleți ai cluburilor studențești, ce ne sînt înaintate pentru formalitățile de legitimare, conțin tot atîtea zeci și zeci de nume de anonimi în atletism. Or, la vîrsta studenției e cam greu să tranformi anonimul într-un** atlet-performer. **E greu, pentru că e tîrziu!**

Rep.: Rezultă că secțiile de atletism din cadrul cluburilor studențești își aduc o contribuție dintre cele mai minore la progresul acestui sport, pe plan național.

Eugen Lupșa **(fost campion național, antrenor la clubul Politehnica): Este normal să fie așa, deoarece în facultăți nu vin atleți performeri. De unde să vină? În școlile generale și în licee atletismul este o cenușăreasă. Ar exista un remediu: cluburile studențești să-și creeze pepiniere proprii, adică grupe de copii și de juniori care să activeze sub același acoperiș. Atunci, cluburile studențești nu vor mai simți atît de mult repercusiunile lipsei de pasiune, de interes a profesorilor din învățămîntul mediu.**

Rep.: Afirmația exclude excepțiile?

E.L.: **Nicidecum! Iată cîteva: Ana Șerban-Zgăvirdea (Liceul nr. 1), Ernest Grün, Ioan Cernescu, precum și alți profesori din Orșova, Caransebeș, Lugoj și Sînnicolau Mare.**

Rep.: După părerea dumneavoastră, aceste pepiniere proprii ar rezolva nevoia de oxigen pentru atletismul de performanță?

Emil Grozescu **(profesor la Universitate; aceeași părere o exprimă și profesorul** Ion Wittmann, **de la aceeași catedră de educație fizică): Nu! Hotărît că nu! Centrele de copii și de juniori pe lîngă cluburile universitare ar însemna o explorare minimă a resurselor din școli. La concursurile de selecție vor ieși în evidență acei elevi care joacă fotbal, handbal sau volei. Dacă atletismul ar fi obligatoriu în fiecare clasă, pentru că este baza tuturor sporturilor, selecției nu i-ar scăpa nici un element dotat, de perspectivă. Ar fi posibil, în atari condiții, ca din zece licee unul să fie profilat nu pe sport, în general, ci exclusiv pe atletism.**

Gheorghe Teodorescu **(vechi activist pe tărîmul atletismului timișorean): Să nu uităm de baza materială, de piste și de săli. La C.F.R. a fost dată în folosință o pistă acoperită, dar, fiind neîncălzită, nu asigură atleților condiții igienice de antrenament și de concurs.** În timpul iernii, înăuntru este la fel de frig ca și afară. **Doar că nu ninge, nu este zăpadă. Pista stadionului C.F.R. ar fi excelentă dacă s-ar ocupa de întreținerea ei cei în drept. Pista stadionului Progresul este practicabilă numai pe o lungime de 150 de metri. La stadionul 1 Mai, cel mai mare și mai modern, nici unul din cei 14 salariați, a căror menire este întreținerea bazei, nu se pricepe la pistă.** În schema stadionului nu figurează postul «îngrijitor de pistă». **Aici sînt două rînduri de vestiare, prevăzute cu tot ce trebuie. Unul la parter, altul la etaj. Dar în folosință este dat numai cel de sus. Cel de jos, ca o farmacie, se deschide numai la ocazii: cînd vine cineva în inspecție. Ce-i folosește asta atletismului de performanță? Aș considera foarte utile competițiile organizate pentru școlile generale și licee, cu mai multe etape. Elevii ar fi angrenați într-o activitate permanentă.**

Constantin Lache **(director al Liceului nr. 4): Pepinierele de care e vorba ar trebuie să fie mai mult în atenția sfatului popular. Spațiile libere din Timișoara, cum ar fi acelea din jurul sălii de sporturi și din preajma căminelor studențești, ar putea căpăta, parțial, și o altă destinație decît aceea de a-ți încînta ochiul, vara, cu iarba și florile lor. Ce bine ar fi să se aprobe amenajarea unor baze simple. Copiii ar avea unde să se miște, să se joace, să alerge, să arunce, să sară. Ar intra copiii cu aceste deprinderi în școală. Ar cîștiga sportul de performanță, ar cîștiga atletismul. Am cîștiga cu toții.**

Cornel Iovănescu **(șeful catedrei de educație fizică de la Universitate): Sînt întrutotul pentru creerea pepinierelor. Și pe lîngă cluburile studențești, dar mai ales pe lîngă licee sau chiar în cadrul lor. Dacă elevul termină liceul cu categoria a III-a de clasificare, în facultate nu poate progresa, de regulă, decît cu o singură treaptă. Dar, din păcate, profesorii din licee, în loc să... inoculeze «microbul» atletismului, îl preferă pe acela al jocurilor. Rezultatele se obțin mai ușor, satisfacțiile sînt mai rapide și notările bune la secțiunea de învățămînt — mai sigure. În plus, scapi de o mare greutate: aceea de a transmite elevilor pasiunea pentru atletism. Cînd tu, profesor, nu ai această pasiune, ce să-i transmiți elevului? Menționez că o perioadă de avînt a atletismului timișorean a creat-o existența, cîndva, a Școlii medii tehnice de cultură fizică și sport. Un produs al acestei școli a fost și Zoltan Vamoș.**

Rep.: Vorbiți-ne, vă rog, despre pregătirea atletică a studenților din anul I.

Ecaterina Schütz **(șefa catedrei de educație fizică de la Medicină): Pe vremea cînd eram sportivă, atletismul era foarte iubit de elevi. Chiar și de acei care nu aveau să ajungă niciodată performeri. Rezultatele cu care se intră acum în facultate indică absența atletismului în școlile generale și în licee. Din 80 de studente, la 100 m prima clasată a reușit 16,2 (norma de clasificare pentru categoria a III-a este 13,8), iar ultima — 23,4 (!); la săritura în lungime, prima — 3,90 m (categ. III — 4,80 m), ultima — 1,80 m (!); la aruncarea greutății, prima — 7,60 m (categ. III — 9,70 m), ultima — 3,40 m (!). Din 80 de studenți, la 100 m plat, primul — 13,0 (categ. III — 11,7), ultimul — 19,0 (!); la săritura în lungime, primul — 5,30 m (categ. III — 6,30 m), ultimul — 2,50 m (!); la aruncarea greutății de 5 kg, primul — 12,00 m (categ. III pentru greutatea de 7,257 kg — 11,50 m), ultimul — 6,00 m (!). În ceea ce privește jocurile, lucrurile au cu totul altă înfățișare. Dar tema anchetei revistei SPORT este «atletismul».**

Rep.: Am dori să cunoaștem o latură a performanțelor culturii în regiunea Banat. Spuneți-ne, vă rugăm, cîți elevi și cîți studenți există pe acest teritoriu?

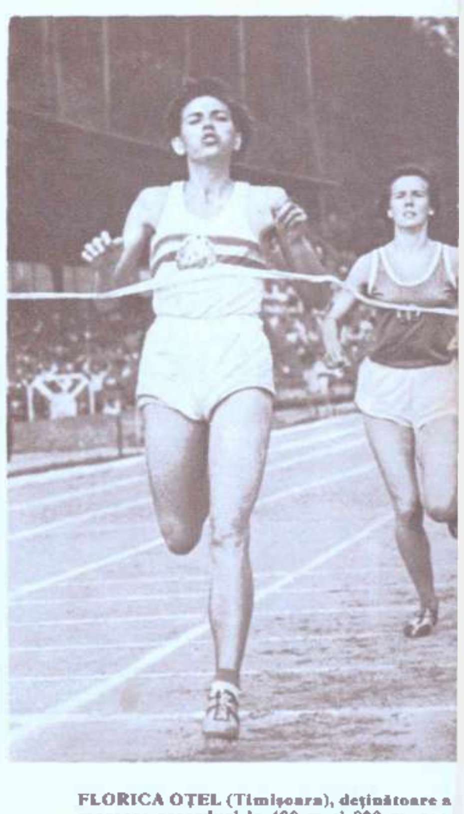
Stelian Mociuschi **(inspector metodist la secția de învățămînt din cadrul Sfatului popular al regiunii Banat): Cifrele sînt mari: 173 de mii de elevi și 13 mii de studenți. Atletismul merge slab din cauză că în școli se lucrează necorespunzător. Pentru înviorarea atletismului s-a hotărît că dreptul de participare la campionatele școlare este condiționat de înscrierea la atletism. Dar... ultima ramură programată la aceste campionate este tocmai atletismul. Așa că... Apreciez că programa analitică suportă încă îmbunătățiri. În loc să se lucreze începînd din clasa a V-a numai săritura în lungime, mai bine s-ar opta pentru îmbunătățirea detentei. Apoi atletismului îi lipsește baza de masă. Cauza? Condiții bune există, dar... numai pentru performeri.**

IOAN WIESENMAYER (bănățean), fost recordman național la lungime, 4×100 m, 4×400 m, decatlon, iar la 400 m — și în prezent.

EUGEN LUPȘA (în mijloc) la prima ediție a «internaționalelor» României — 1948. El a cîștigat și la 100 m și la 200 m — una din gloriile sprintului timișorean.

FLORICA OȚEL (Timișoara), deținătoare a [...]meroase recorduri la 400 m și 800 m, prec[...] și a numeroase titluri de campioană națion[...] și internațională.

ATLETISMUL TIMIȘOREAN
sau
N-auzi cîntări, nu vezi lumini de baluri...

Sînt perspective ca în regiunea noastră să crească în următorii ani numărul sălilor de gimnastică, întrucît cel al celor de clasă este, la ora actuală, pe punctul de a satisface necesitățile.

Rep.: De ce în urmă cu ani atletismul timișorean era... fruncea?

Ioan Soeter (**antrenor la clubul Steaua București**): **Exista o rivalitate sănătoasă între cluburile timișorene. Atletul lupta, în principal, pentru afirmarea clubului său. Așa s-au afirmat cluburile Electrica și Prima Banat. În al doilea rînd, activitatea competițională cuprindea zeci de întreceri. Aproape în fiecare duminică. Personal, în aprilie 1947 am stabilit un record național de juniori — 1,84 m, iar după altă serie de recorduri, încă junior fiind, am ajuns recordman de seniori cu 1,92 m în luna decembrie a aceluiași an. Antrenorul ne întreba «La ce nu mergi?», nu «La ce mergi?». Deci, o pregătire multilaterală. Bazele erau mai puține, dar le foloseam 100%. În sfîrșit, în liceu nu făceam performanță. Învățam atletismul. Pentru performanță era clubul. Nici unui elev nu i se cer performanțe la matematici. I se cer studentului. De ce n-ar fi la fel si în sport, în atletism?**

Rep.: Vă mai amintiți de vremea cînd erați timișoreancă?

Iolanda Balaș (**recordmană mondială la săritura în înălțime, campioană olimpică, clubul Steaua București**): **Puternică tradiție sportivă în atletism, fotbal, canotaj, lupte. Oameni entuziaști. Cluburi de valori apropiate: Eletrica, Prima Banat, C.F.R. Oameni entuziaști și pricepuți: dr. Arnăut, prof. Iovănescu, antrenorul Pascu. Existau concursuri de casă. În funcție de performanță, aveai dreptul să participi la concursurile «din afară». În Timișoara, atletismul competițional era prezent tot anul, de la cel mai mic concurs pînă la campionatele naționale și cele internaționale. Exista o atmosferă de atletism la club. Dacă inspirai o dată în această atmosferă, erai cucerit definitiv. Condițiile materiale asigurate atletismului erau însă net inferioare celor de azi. Ne mai vorbind de calitatea metodicii antrenamentelor.**

Rep.: Dumneavoastră ce vă amintiți tot de pe vremea aceea?

Mihai Raica (**antrenorul Liei Manoliu**): **Atletismul a fost, este și va fi anost, chiar extrem de plictisitor, dacă antrenorul nu are dibăcia să te facă pe tine, sportiv, să-l vezi cu alți ochi. Antrenorii Arnăut, Iovănescu și Pascu au știut să ne facă, pe noi, puștii, să iubim atletismul. «Dacă ai un prieten, de ce nu-l aduci la stadion?». Și, astfel, tot timpul liber ți-l petreceai cu prietenii, pe pistă. Veneau și părinții. Îți era teamă să lipsești în vreo după-amiază de la stadion, ca nu cumva să pierzi ceva interesant. În această obișnuință, unii ajungeamcampioni, alții suporteri. Dar făceam parte împreună din familia mare a atletismului.**

Rep.: Ce părere aveți dumneavoastră?

Pavel Gheorghiu (**președintele Consiliului regional U.C.F.S. Banat**): **Stăm cam prost cu bazele. Sfatul popular ni le-a... expropriat, fără a ne da altele în loc. În școli nu se face atletism în mod organizat. Între antrenori există orice în afară de colaborare. Ce perspective avem cu atletismul timișorean? Cam dificil răspunsul. În prezent, nu avem nici 10 atleți de perspectivă, aici, în Timișoara. Anul trecut ne-au plecat aproape 40 de performeri, la diferite discipline, printre care și atletul Pîrvu, ciocănar, azi, la Dinamo București, fotbalist. E greu...**

SCHIȚE DE CONCLUZII

1. Numărul celor care învață atletismul și îl practică cu gîndul la performanță este foarte scăzut în regiunea Banat, în Timișoara, deoarece copiii nu au unde să se joace, iar în școlile generale și în licee atletismul este «înghițit» ca sarea amară.

2. Numărul cadrelor de specialitate — profesori de educație fizică și antrenori — pasionate de atletism este cu totul necorespunzător, deoarece Consiliul regional U.C.F.S. Banat, el însuși și prin verigile sale, precum și secțiunea de învățămînt din cadrul Sfatului popular regional nu au reușit să găsească mijloacele de stimulare a acestor cadre sau de constrîngere a lor, cînd nu-și fac datoria.

3. Atletismul este încă privit ca o obligativitate de care nu are nimeni nevoie, ceea ce face ca normele profesorilor de educație fizică să fie satisfăcute numai la capitolul cantitate.

4 Startul spre performanță este luat cînd nu mai există nici o șansă, adică în cadrul cluburilor studențești, fără nici un bagaj de cunoștințe, din cauză că procesul alfabetizării în atletism începe cu cel puțin 10 ani întîrziere.

5. Cadrele de specialitate, în frunte cu profesorul Cornel Iovănescu (prin mîinile căruia au trecut generații întregi de atleți, de mari performeri), acordă din ce în ce mai puțină atenție atletismului, întrucît — susțin ele — acest sport îți aduce mai multe necazuri, decît bucurii...

6. Federația română de atletism a neglijat cea mai mare pepinieră a atletismului din țara noastră — Banatul. În loc să se preocupe de întărirea cluburilor timișorene, să ceară un sprijin substanțial din partea Ministerului Învățămîntului, și-a concentrat atenția numai asupra loturilor naționale, neglijînd într-un mod condamnabil «spatele», mulțumindu-se cu ceea ce pică de ici, de colo, ca urmare a activității plină de pasiune a cîte unui profesor de educație fizică sau antrenor din cine știe ce comună sau orășel.

În încheiere, considerăm că a sosit ceasul să se întreprindă ceva pînă ce tradiția atletismului timișorean nu va dispărea complet. Să reanimăm această tradiție! Ar însemna o mare contribuție pentru Jocurile Olimpice din anul 1972...

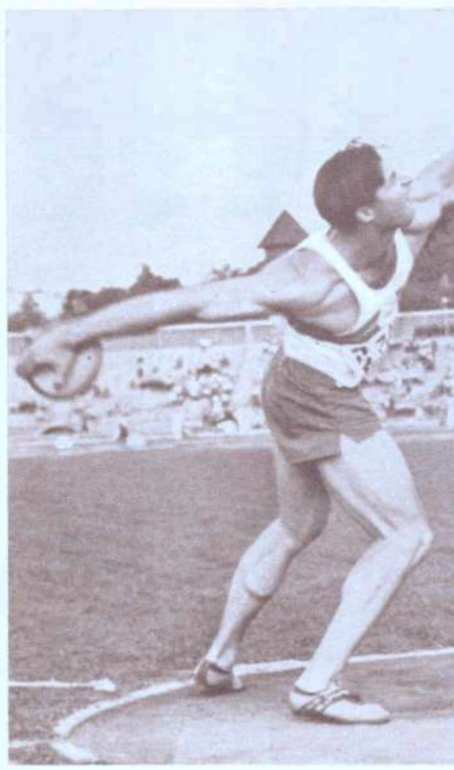
...LTAN VAMOȘ deține și astăzi recordurile ...ionale la 800 m (1:48,2), 1 500 m (3:40,5), ...00 m (5:11,2) și 3 000 m obst. (8:34,0).

LUIZA ERNST-LUPȘA, un mare «produs» al atletismului timișorean: fostă campioană și recordmană națională la 100 m, 200 m, lungime, 4 × 100 m, pentatlon

EDITH TREYBAL — marea predecesoare a Floricăi Oțel — și-a început consacrarea la Timișoara.

MIHAI RAICA, fost recordman și campion al României la aruncarea discului și a greutății, fiu al Timișoarei, ca și fratele său, Aurel Raica, actualul recordman național la aruncarea greutății (17,42 m).

MAI MULT SPRIJIN NOULUI CONSILIU AL ASOCIAȚIEI SPORTIVE „CARPAȚI SINAIA"

În urma adunării generale de dare de seamă și alegeri care a avut loc la asociația sportivă Carpați Sinaia, consiliul de conducere, nou ales, a trecut hotărît la lucru pentru înviorarea activității sportive în rîndurile muncitorilor Uzinei de mecanică fină. Pentru a duce la îndeplinire bunele sale intenții, noul consiliu al asociației trebuie însă sprijinit în mod concret de către organele sportive imediat superioare. Fără acest sprijin, multe din lipsurile remarcate cu prilejul adunării generale de dare de seamă vor continua să dăinuie.

Schi, da! Sănius, da! Lupte, ba!

De la prima sa ediție, Spartachiada de iarnă a devenit pentru membrii asociației sportive Carpați Sinaia punctul forte al calendarului lor competițional. Și faptul este explicabil. Pe tinerii sinăieni, sporturile de iarnă îi atrag cu o forță irezistibilă și cu atît mai mult pe muncitorii Uzinei de mecanică fină din localitate, din rîndurile cărora «schiul» și «bobul» au recrutat și continuă să recruteze demni reprezentanți: Cornel Tăbăraș, Mihai Bucur, Constantin Vulpe, Marin Focșeneanu și Ileana Focșeneanu — la schi, campionii europeni Ion Panțuru și Nicolae Neagoe, Constantin Dragomir, Nicolae Moiceanu și Radu Oancea — la bob, sînt doar cîteva nume care s-au impus pe plan național și chiar internațional. Urmînd exemplul acestora, în dorința de a ține mereu sus stindardul frumoaselor tradiții ale asociației, tineretul marii uzine sinăiene a găsit în întrecerile Spartachiadei de iarnă un bun prilej de pregătire pentru ridicarea măiestriei sale sportive, de afirmare. Într-adevăr, la schi și săniuș — sora mai mică a bobului — concursurile din cadrul Spartachiadei de iarnă s-au bucurat și de data aceasta de starturi bine populate, iar rezultatele obținute de către sportivi s-au distins, comparativ cu cele înregistrate în competițiile anterioare, prin valoarea lor indiscutabil mai bună.

Pe sportivii Uzinei de mecanică fină, clasați pe primele locuri la schi și la săniuș în prima etapă a Spartachiadei, i-am întîlnit sus, pe «Furnica», la un antrenament. Se pregăteau pentru etapa superioară a acestei întreceri, la care vor trebui să se întîlnească cu fruntașii schiului și săniușului, reprezentanți ai altor cîteva asociații sportive locale. De la acest antrenament nu au lipsit aici campionii Spartachiadei de la asociația Carpați Sinaia, schiorul Emil Mărișteanu, Nicolae Burchiu și Maria Dumitran, învingători la întrecerile de săniuș. Concursurile-antrenament, conduse personal de președintele asociației sportive, inginerul Constantin Oprea, secondat de secretarul asociației, tehnicianul Ion Coman, ne-au impresionat prin seriozitatea și strădaniile fiecărui sportiv în parte de a obține un rezultat cît mai bun.

Printre suporterii întrecerilor, o figură cunoscută: conducătorul echipajului de bob-4 persoane, campion european, Ion Panțuru.

— Te pasionează și săniușul?

— De aici am pornit. Și tot la săniuș și-au făcut ucenicia și Neagoe și Dragomir și toți ceilalți.

— Consideri deci săniușul drept unica punte de legătură cu bobul de performanță?

— Da, dar cu un... amendament. Săniușul ar reprezenta cursurile școlii generale, obligatorii pentru toți tinerii, iar pînă la «bob», pe care-l consider treapta a treia de studiu, asimilată cursurilor universitare, nu trebuie sărit peste programul de învățămînt predat în liceu. Liceul ar reprezenta — scheletonul, iar la noi, scheletonul se practică puțin, ca să nu spun de loc.

— Și ce crezi că ar trebui făcut?

— Acolo unde sînt posibilități, la întrecerile Spartachiadei de iarnă să se organizeze concomitent competiții atît pentru săniuș, cît și pentru scheleton. Pentru anul viitor, împreună cu ceilalți boberi din secție, vrem să inaugurăm, experimental, organizarea concursurilor de săniuțe, din cadrul Spartachiadei, paralel cu întrecerile între scheletoane. De la scheleton vom putea recruta cu mult mai ușor noi elemente care să răspundă pretențiilor mari ale bobului. Această problemă trebuie de altfel bine studiată. În țara noastră bobul are o frumoasă tradiție. Tineri curajoși și talentați avem, dar acestora trebuie să li se ofere și posibilitatea de afirmare.

La acest punct am întrerupt discuția cu Panțuru. Pe pîrtie și-a făcut apariția Ion Staicu, antrenorul boberilor și al luptătorilor asociației Carpați Sinaia.

— Vechea pasiune pentru săniuș și bob nu-ți dă astîmpăr. Te atrage pe pîrtie.

— Mai am și o altă pasiune, luptele de pildă, și tare aș fi fost bucuros să vă fi putut invita, pentru cîteva fotografii, și la sala de lupte. Cu această ramură de sport stăm însă prost. În sala pe care o avem, abia de se pot mișca cei cîțiva sportivi fruntași care ne-au mai rămas. Unde să-i aducem și pe tinerii din uzină pentru a-și încerca forțele, la trîntă? Păcat, la lupte, asociația noastră a dat țării sportivi de valoare și ar mai putea da, dar...

Ion Staicu nu și-a mai continuat ideea. Completarea o vom face însă noi. De la Carpați Sinaia a plecat maestrul emerit al sportului, medaliat cu argint la J.O. din 1960 și cu aur la campionatele mondiale din 1965, actualul antrenor al lotului republican la lupte greco-romane, Ion Cernea. Și tot de la această asociație s-au ridicat Petre Bocu, Ilie Vrabie, Ion Gongă, campioni ai țării la juniori, și încă mulți alții, dar care, datorită condițiilor improprii de pregătire, au început să bată pasul pe loc. În prezent, luptătorii de la Carpați Sinaia se antrenează în «sala» improvizată într-un vestiar de baie. De dimensiuni reduse, pardosită cu beton și foarte prost aerisită, această sală-simulacru este o stavilă în buna pregătire a luptătorilor. În urmă cu cîtva timp, luptătorii de la Carpați Sinaia se antrenau într-o altă sală, ceva mai bună, dar aceasta le-a fost luată și cedată în exclusivitate cursurilor de balet pentru copiii salariaților uzinei. Lecțiile de balet au loc de două ori pe săptămînă, în rest sala este nefolosită, iar luptătorii îi tot dau tîrcoale, poate, poate se va îndura cineva și de ei...

Regretăm absența din această pagină a unei fotografii cu voinicii asociației în sala lor de lucru. Că nu o putem publica, vina nu este a noastră. Sperăm însă să ni se ofere acest prilej în prima vizită pe care o vom mai face acestei asociații. Luptătorii de la Carpați Sinaia trebuie sprijiniți. Și sprijinul ar trebui să vină în primul rînd de la Consiliul regional UCFS Ploiești, care, împreună cu direcția uzinei, are datoria să găsească cît mai grabnic rezolvarea acestei supărătoare probleme.

G. ȘTEFĂNESCU

ÎN FOTOGRAFII:

1. La startul concursului-antrenament pentru desăvîrșirea pregătirii reprezentanților asociației la schi.

2—3. Emil Mărișteanu, campionul Spartachiadei de iarnă (la schi) al asociației sportive Carpați Sinaia, în două ipostaze: în atelier, în fața mașinii sale de lucru și la antrenament, pe pîrtie.

4—5. Nicolae Burchiu, campionul asociației la săniuș a fost și el subiectul a două instantanee: la uzină și pe... terenul de sport. Un sfat bun, competent, din partea lui Ion Panțuru, campionul european la bob — 4 persoane este primit cu bucurie de către Burchiu.

Foto: AUREL NEAGU

La ordinea zile

Înaintașii la margine.

Cititorii revistei noastre, care se interesează de soarta rugbiului, au luat de obicei contact cu protagonistele campionatului — echipele bucureștene Grivița Roșie, Dinamo și Steaua. În ultimul timp am alăturat acestui trio un al patrulea asociat — Farul din Constanța, care prin valoarea rezultatelor sale s-a ridicat pe primul plan al întrecerii în cea mai importantă competiție internă.

De data aceasta facem un nou pas înainte, «îndrăznind» să le cooptăm în «clubul» celor mari și pe cele două inimoase formații moldovene. Și noi credem că nu greșim, fiindcă la Bîrlad și la Iași s-au constituit două puternice citadele rugbistice, care fac cinste sportului moldovean, prin faptul că se înfruntă acum de la egal cu cei mai buni. În acest număr — RULMENTUL, «copilul teribil» al campionatului de rugbi.

BÎRLAD, ORAȘUL UNDE STEAUA A PIERDUT TITLUL...

Pentru cel ce preferă rugbiul oricărui alt sport, întotdeauna un popas la Bîrlad e un prilej de desfătare. Aici va afla, poate cu surprindere dacă e un neofit, că balonul oval i-a surclasat pe toți «confrații» săi, că el are cei mai numeroși simpatizanți. De aceea nu trebuie să mire faptul că, deși pe nici o hartă geografică a țării Bîrladul nu e scris cu majuscule, el este considerat de către rugbiști drept un oraș de primă mărime. O autentică citadelă a rugbiului românesc, o «sperietoare» pentru toți «marii» Bucureștiului, care, de ani de zile, aici își găsesc... nașul. Să ne aducem aminte numai de anul trecut, cînd cu două etape înainte de final, Steaua, liderul clasamentului, a pierdut în orașul moldovenesc cu 3—0, cedînd — cînd aproape nimeni nu se mai aștepta — primul loc și, implicit, titlul... Griviței Roșii. Așadar, Bîrladul a devenit un adevărat «regulator» al clasamentului. Să nu uităm că și Dinamo a cedat anul trecut aici puncte (3—3) și Farul (8—9) și Progresul (0—8) etc.

Rulmentul și-a făcut loc cu greu în prima divizie, abia în 1959. Un an mai tîrziu a căzut din nou în anonimat, în B.

O linia I despre care se va vorbi: Bogos (105 kg), Manea (82 kg) și Mihalașcu (94 kg).

Cei doi din lotul reprezentativ: Înaintașul Mihalașcu și mijlocașul Florescu.

UGBIUL DIN MOLDOVA

Să fi fost doar o apariție meteorică? Nu! Fiindcă în 1963 bravii bîrlădeni, sub impulsul antrenorului Dragoș Țenescu, revin în categoria A, pentru a nu o mai părăsi. Ambiție? Enormă! Valoare? Din ce în ce mai bună! Dragoste pentru rugbi și culorile echipei? Nemăsurată!

Bîrladul este astăzi, după București — oricît ar părea de paradoxal pentru un oraș mic — cea mai autentică pepinieră rugbistică. De aici s-au ridicat și Băltărețu (azi la Steaua) și Sabău (Știința Petroșani). Aici s-au născut și s-au introdus în tainele balonului oval și Rășcanu (Dinamo) — care ar trebui să roșească însă pentru faptul că, după terminarea stagiului militar, nu s-a întors acasă, între ai lui, cei care l-au învățat rugbiul, preferînd tentațiile unei «vieți mai ușoare» pe care i-o oferă Capitala — și Cristea (Farul) și studenții ieșeni Spiratos și Iftimie (cu toții azi în lotul reprezentativ) și Ciorici (Politehnica Iași), pentru a nu-i numi decît pe cei mai cunoscuți. Bravo Bîrladul! Frumos exemplu, care ar trebui să fie o pildă vie pentru toate orașele țării! Și, ceea ce-i mai de admirat, e faptul că bîrlădenii, în ciuda amputărilor consecutive, nu se plîng. Ei pregătesc cu calm, în continuare, noi eșaloane înainte de a le arunca în marea bătălie a campionatului. Mircea Paiu, simpaticul antrenor al Rulmentului, îmi spunea chiar că, deși și anul acesta au părăsit orașul cîțiva jucători — Polizache, Postu, Badiu, Beloșinachi ș.a. — el nu se sperie, pentru că au revenit acasă Pascal, Ailenei și Ionică, care au fost militari în termen. E drept — lotul e cam redus: 21 de jucători, de aceea vor mai fi promovați cîțiva juniori, dintre cei mai «copți»: Filip, Arhire, Panaitescu și Carp, care se vor alătura celorlalți tineri (vezi lotul din dreapta sus).

— Vă simțiți în puteri anul acesta? — l-am întrebat. Ce sperați? Cum veți juca?

— Ne pregătim serios (deși, în afară de Politehnica Iași, nu avem cu cine juca) — a sunat răspunsul. Sperăm să reedităm (îmi spune, cred, cu modestie) locul VI de anul trecut. Cum vom juca? Energic pe înaintare. Vrem să practicăm un joc deschis, spectaculos (Rămîne de văzut cum vor răspunde acestei dorințe a antrenorului cei tineri, din linia de atac). Și ne mai trebuie ceva: mai mult curaj în deplasare. Manifestăm o neînțeleasă timiditate, care adesea ne sufocă...

Paiu are dreptate. Echipa sa nu e dintre cele care ar trebui să aibă complexe. Are o înaintare superbă — fără exagerare — care-ți dă o senzație certă de forță (a marcat anul trecut 9 încercări, față de numai 6 ale liniei de trei sferturi) și un atac tînăr, în formare. Dacă compartimentele vor fi bine legate de talentatul mijlocaș Petre Florescu (pe care l-am dori purtător al tricoului național), atunci bîrlădenii vor alcătui cu adevărat o echipă redutabilă, așa cum am cunoscut-o mereu în ultimii ani.

*

Rugbiștii Rulmentului (un însemnat temei al forței lor: legătura cu producția) — dacă se vor pregăti în continuare cu aceeași seriozitate și modestie — vor culege, fără doar și poate, noi lauri spre cinstea inimoșilor lor conducători — ing. Haralambie Năstase, directorul tehnic al fabricii de rulmenți, și Dumitru Berlea, președintele asociației sportive, și spre lauda antrenorului Mircea Paiu, la care întotdeauna mi-a plăcut sobrietatea — în vorbe și seriozitatea — în fapte.

RULMENTUL. De la stînga la dreapta, sus: Emil Gîdei, secretarul secției de rugbi, Ilie Pascal (linia a treia, 25 de ani, 1,88 m, 82 kg), Florin Ionică (linia a treia, 24, 1,87, 90), Gheorghe Ciorăscu (linia a doua, 25, 1,86, 92), Virgil Mihalașcu (pilier, 23, 1,83, 94), Cornel Bogos (pilier, 26, 1,84, 105), Vasile Ailenei (linia a treia, 25, 1,83, 77), Gheorghe Munaz (linia a doua, 25, 1,82, 85), Constantin Nedelcu (linia a treia, 22, 1,80, 82), Gheorghe Bănceanu (linia a doua, 30, 1,80, 82), Stoica Manea (taloner, 26, 1,77, 82), Anton Grandore (pilier, 33, 1,79, 88), Viorel Călin (pilier, 34, 1,77, 88), Mircea Paiu, antrenorul echipei. Jos: Iancu Ignat (aripă, 23, 1,67, 70), Sergiu Bărgăunaș (mijlocaș la grămadă, 20, 1,65, 66), Ioan Topa (aripă, 19, 1,67, 66), Gheorghe Căldăraru (aripă, 20, 1,69, 69), Nicolae Duță (fundaș, 23, 1,69, 63), Marin Reinea (centru, 29, 1,76, 79), Constantin Roșca (mijlocaș la deschidere, 25, 1,74, 82), Iulian Brăescu (centru, 27, 1,75, 85), Petre Florescu (mijlocaș la grămadă, 22, 1,68, 64).

Se spune, pe drept cuvînt, că «a prelungi îndoiala, înseamnă a prelungi nădejdea». **În ceea ce ne privește, la ora actuală, noi nu ne mai îndoim de valoarea rugbiștilor moldoveni. Avem chiar nădejdi reale...**

Am dori ca și selecționerii să-și ațintească privirile spre acești băieți minunați, pe care-i prezentăm în paginile de față. Sînt printre ei talente autentice, apte pentru loturile noastre reprezentative. Trebuie numai să li se acorde încrederea. **E vorba de un stimulent pe care ei îl merită din plin, pentru eforturile dezinteresate pe care le dedică propășirii balonului oval. Rugbiul nu va avea decît de cîștigat de pe urma unei asemenea măsuri, iar cei ce o vor hotărî — pot fi siguri — nu vor avea ce regreta.**

DIMITRIE CALLIMACHI
Foto: PAUL ROMOȘAN

„CUPA“ AȘTEAPTĂ AL DOILEA START!

S-au consumat «șaisprezecimile» Cupei. Nori grei plutesc deasupra uriașei piramide a celor peste 3 000 de echipe aliniate la start. A mai rămas în soare doar vîrful celor șaisprezece. 9 echipe de categoria A, 5 de B și una de C. (Petrolul—Minerul Baia Mare — amînat). Aparent raportul e firesc. Și totuși, marile dificultăți pe care le-au întîmpinat «cei 14 din frunte» (cu cîteva excepții) demonstrează că «divizionarele A» nu au luat încă un start efectiv în «Cupa României».

Ca în fiecare an, efervescența începe în optimi. Abia atunci echipele de A se decid să întrevadă ziua finalei. Și uneori poate nici atunci. Se așteaptă sferturile.

Fără a minimaliza forța de joc a C.F.R.-ului din Timișoara, e greu de presupus că Dinamo Pitești, care ținuse piept lui Dinamo Zagreb în deplasare, a pierdut la Timișoara pe valoare.

Fără să uităm «tradiția de Cupă» a celor din Plopeni, e greu de crezut ca C.S.M.S. poate doar un 1—1 în fața unei echipe de regiune.

În sfîrșit, Jiul Petroșani a
în fața unei echipe recen
movate de la regiune: M
din Cluj. Pentru suporterii
de altfel, duelul indirect U
tatea—Medicina oferă, ce
în «șaisprezecimi», o spect
să răsturnare a valorilor. U
tatea a fost eliminată de o
din categoria B, iar Medicin
joacă în C, a eliminat o fo
de A. «Cînd unul pleacă, al
în astă lume a-l urma»... C
felicitări mediciniștilor, c
prezintă singura echipă d
masă în cursa «optimilor
Să sperăm că «optimi
angrena în luptă toate for
ticipanților. Cu alte cuvi
teptăm al doilea start al
startul dăruirii totale.

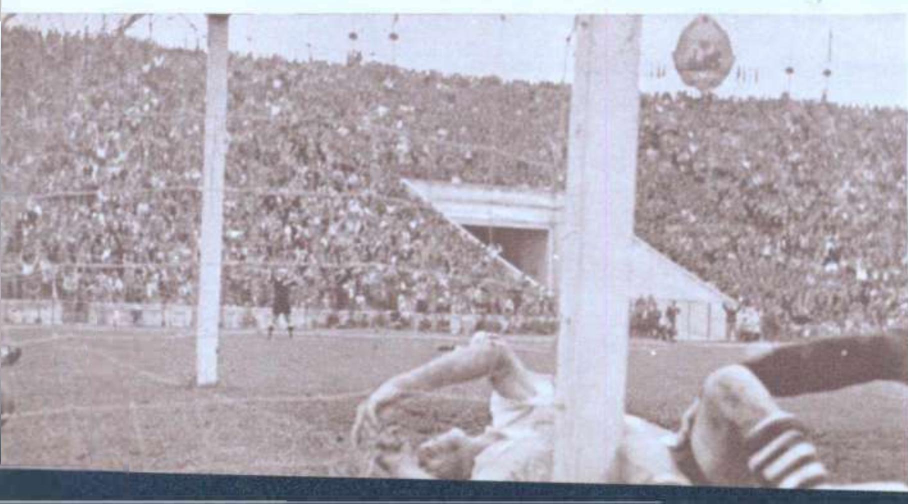
Unul din elementele inte
ale actualei ediții este du
direct STEAUA—RAPID
acum Rapid și Steaua au
Cupa României de cîte ș
conducînd detașat, «cap
în cursa clasamentului Cu

nunweiller III
Povestea noastră

(IV) În cele trei capitole publicate pînă acum în numerele 2, 3 si 4, maestrul emeric al sportului Nunweiller III deapănă povestea primilor ani de copilărie, la Piatra Neamț, «anii de ucenicie fotbalistică» în Obor, primii pasi pe terenul Unirea, «fuga» la Venus, «legitimarea» la Dinamo, sub conducerea lui Petre Steinbach si primele jocuri adevărate. Capitolul trei se sfîrseste în ultimele zile ale anului 1956, cînd Nelu Nunweiller joacă în echipa Dinamo Bucuresti, contra T.D.N.A., consacrîndu-se titular în linia de mijloc, în care juca alături de unul din «maiștrii» săi — Valeriu Călinoiu.

«Vremea vine, vremea t

Noe Tătaru a tras, eu m-am izbit cu capul de bară, dar marea durere a fost în suflet: era gol...

„HALFUL STÎNGA AL ROMÂNILOR"

La începutul anului 1957 am plecat cu «tineretul» la Piramide și la Sfinx. Abia atunci, în turneu, mi-am zis că am izbutit să fac și eu ceva pe lumea asta. Eram și eu, laolaltă cu ceilalți 17 sau 18 băieți, o «figură centrală». Toată tevatura aceea cu biletele de avion, cu camerele de hotel dinainte pregătite, cu autobuzele claxonînd la scară «ca să vedem Nilul», toate astea m-au zăpăcit puțin, dar nu m-au împiedicat să-mi dau seama că eu, Nelu Nunweiller, reprezint ceva și că n-am venit în Egipt doar așa, ca să văd Nilul... Astăzi, după atîția ani, aș putea spune că turneul acela m-a schimbat pe neașteptate, așa cum, de altfel, îi schimbă pe toți. Ori de cîte ori se vorbește despre experiența internațională a unui jucător, să știți că primul turneu mai lung, fie el și «la nisipuri»,

cîntărește foarte mult în balanță
îți dă o formidabilă încredere. Iar
din nou în autobuz, pentru ulti
lustragiul din fața hotelului îți zi
face semn cu mîna, ești cel mai fe
lume: ai fost recunoscut... ești «ha
românilor».

Rezultatele turneului nu sînt
interesante. Am jucat vreo șase jo
pierdut nici unul. Dacă vreți, vă sp
Cosma-Pahonțu, Iosif Lazăr, Soare
Vasile Alexandru cu mine (plus c
de halfi Bodo-Neamțu)-Copil, Di
kossy, Seredai, Anghel Vasile.

Mi-aduc aminte că jocul cel ma
la Tanta, cu selecționata orașului
0—0. Dar cum? Înainte de a int
am văzut că mingea gazdelor e
Poate chiar mai mică decît minge
handbal. Bineînțeles că am ceru
cu o minge reglementară. Egiptenii
tat, însă. Ce era de făcut? Barem d
o minge de tenis. Ne-am fi adus am
lărie și ne-ar fi fost mai ușor. Solu
Soare. Cam prin minutul 70, a «p
formidabil, peste tribună, și minge

1

ı etape înainte de finală, ambii
ei sint în cursă. O notă de
es în plus.
rința noastră a tuturor este,
ca să ciștige cel mai puternic.
ru că, deși «Cupa cupelor»
e rezonanța «Cupei campioni-
ea rămine totuși o mare com-
ie. Totul e ca în această în-
ere echipele noastre să nu adop-
gea olimpică «Totul e să parti-
ci să se declanșeze cu toate
ele. Iar această capacitate de
anșare se poate roda tot în
pa României».

UNIVERSITATEA CRAIO-
-ELECTROPUTERE 1—0. Su-
ient la copertă. Mingea șutată
Oblemenco a intrat în plasă.
tarul de la Electroputere face
de necaz. (Foto: PAUL
MOŞAN).
MINERUL LUPENI—META-
RGISTUL BUCUREŞTI 1—0.
c la poarta bucureșteană oprit
portarul Niculescu (Foto: AU-
. DULA).

INTER

ȘI-A LUAT REVANȘA...

Mult așteptata revanșă Inter-Real și-a consumat a doua și ultima manșă la Madrid, în prima zi a lui martie. Și, spre surprinderea tuturor celor «furați de FORMA» jocului-tur de la Milano, Inter a obținut o victorie netă (2—0).

Înaintea meciului de la Madrid, «H.H.» a declarat că nu poate fi decît optimist, fiind convins că Inter va ciștiga și această «a treia finală C.C.E.-1967»... (Antrenorul italienilor consideră veritabile finale și jocurile cu Torpedo și Vasas, ciștigate anterior).

Victoria de la Madrid este fără drept de apel. O socotește ca atare pînă și Munoz, antrenorul madrilenilor.

Relatările martorilor oculari subliniază în primul rînd jocul inegalabilului CORSO, care a adunat și redistribuit toate mingile. De altfel, atît crainicul madrilen, cît și cel italian, au fost într-un permanent «dialog» cu numele lui Corso. «*Corso recupera*», «*A Corso il palone*», «*Tiro di Corso*» au fost cele mai frecvente expresii ale comentatorului italian.

Deci, Inter și-a luat revanșa. «Bătrînul Inter» — cum scria în avancronică «L'Equipe». Dar, dacă stăm să ne gîndim, Inter nu e chiar atît de bătrîn. Cu excepția lui Suarez, toți sînt tineri. Picchi este tînăr în primul rînd prin temperament. Iar Sarti, fiind portar, nu are vîrstă. Cel puțin așa mărturisește Iașin...

«Bătrînul Inter» și-a luat revanșa printr-o mare probă de tinerețe...

ÎN FOTOGRAFII:

1. Sarti respinge atacul lui Ruiz (în alb) sub privirile «îngerului său păzitor» Picchi.
2. E rîndul lui Araquistain, protejat de Zocco. În stînga: Mazzolla.

1

2

...ufișuri. Am continuat jocul cu minge ...mentară. Cea mică era... unicat. Din păcate, ...e douăzeci de minute care mai rămăseseră, ... apucat să «dăm» gol. Soare s-a ales cu un ...viu — pentru forța șutului — iar reporterul ...t o «găselniță». A aflat că Valerică e tizul ... Ra, cel mai popular zeu al cuvintelor ...cișate.

...așa s-a încheiat turneul. Îmi aduc aminte ...i-a fost foarte greu să potrivesc cadourile ...ru cei de-acasă. Tatei i-am luat o tabacheră ...bișnuise cu fumatul în... tribună), mamei ...ı șorț de nylon (abia apăruseră), pe frații ...mari i-am fentat, cumpărîndu-le mărgele ...ștelor. Lică a primit ochelari de soare... ...ı — un toboșar negru cu slip roșu. Ce vreți?... ...ilie mare.

RĂZBUNAREA DIANEI

...tors acasă, mi-am reluat locul la Dinamo, ...uri de Călinoiu. Aici era mai greu ca la ...a. Dar am avut profesori buni și generoși. ...ate era Băcuț. Alături de mine — Călinoiu. ...ță — Nicușor și Suru. Aveai ce învăța. ...dată, însă, n-am rămas dator. Întotdeauna ...băgam unde era mai greu. Eu eram calfa ...ă simțeam dator să fac mai mult decît ...terii. Așa a fost întotdeauna. Din păcate, ...ltimul timp lucrurile s-au mai schimbat. ...primăvară am fost selecționat din nou pen- ...jocul cu «Tineretul» Suediei, la București. ...ua să joc pentru prima oară într-o selec- ...ată, la noi, acasă. Din nefericire, cu cîteva ...înainte de meci — joi îmi pare — am simțit ...a frisoane. A doua zi mi-a fost și mai rău. ...bătă am făcut o plimbare de destindere la ...gov. Îmi era din ce în ce mai rău. Dar n-am ... nimănui. Vroiam să joc cu orice preț. ...a, în ajunul jocului, am încercat să mă ...jesc singur. Am turnat pe mine o sticlă ...Diana» și am făcut cea mai crîncenă ședință ...utomasaj din cariera mea. Apoi, m-am în- ... în pat. Înainte de culcare, însă, a intrat ...orul în cameră. Ca la fiecare... Cînd m-a ...t, a făcut ochii mari. A pus mîna pe frunte: ...am. M-am uitat în oglindă. Eram roșu ...racul. Aveam peste 39 de grade. Diana mă ...lase...

...m făcut bine? Am făcut rău? Astăzi pot judeca la rece. Fără îndoială că am făcut rău ascunzîndu-mi boala. Dacă aș fi jucat, ar fi suferit echipa. Și totuși, mîine, dacă am să fiu antrenor, am să prefer de o mie de ori un fotbalist care ascunde 39 de grade unuia care șchiopătează pe gratis, ca să nu joace.

E BUNĂ ȘI BANCA REZERVELOR

În mai am plecat la Bruxelles. Eram rezervă în echipa națională. Am pierdut cu 1—0. Dar am fi putut ciștiga. Ozon a ratat foarte mult. Deși a împleticit de nenumărate ori picioarele adversarilor. Acolo, în Belgia, privindu-l pe «nea Titus», am simțit pentru prima oară că se merge spre jocul simplu.

De la Bruxelles am plecat direct la Moscova. Și am fost din nou rezervă. Echipa noastră a «scos» un rezultat mare: 1—1 cu naționala lui Iașin, la ea acasă. Am condus pînă în minutul 78, cînd Streltov a egalat pe o minge neutră, considerată «moartă». Atunci am învățat că nici o minge nu e... moartă. Și tot atunci l-am văzut pe Iașin jucînd un fel de măturător în spatele apărării. Noi am avut o echipă foarte bună: Toma-Zavoda II, Apolzan, Neacșu-Călinoiu, Bone-Anghel Vasile, Constantin, Ene I, Ozon, Tătaru. Unul și unul...

În septembrie, deși eram în lot, n-am mai plecat la Leipzig. Am rămas acasă, împreună cu Alexandru Vasile, ca să jucăm la B. La Leipzig juca o linie de mijloc cu adevărat formidabilă: Petschowschi-Bone.

ȘI-A VENIT ZIUA...

La 26 octombrie 1958, după 72 de ore albe, am debutat în echipa națională, contra Ungariei, la București, în meciul acela greu de uitat, cînd am condus cu 1—0 pînă în minutul 78, pierzînd pînă la urmă cu 1—2 pentru că am rămas în zece, fără Dinulescu. Am fost tare necăjit. Aș fi putut debuta printr-o mare victorie, împotriva echipei lui Bozsik și Albert. Dar n-a fost să fie așa, cu toate că echipa noastră de debutanți — Popa, Macri, Dinulescu, Eftimie, cu — ar fi meritat, poate, o altă soartă.

A doua zi, deși mai păstram tristețea înfrîngerii, simțeam o bucurie ascunsă. Jucasem alături de Constantin, primul meu selecționer adevărat, care m-a dus la Venus într-o zi de vară...

Peste o săptămînă am îmbrăcat din nou tricoul echipei naționale, împotriva Turciei, și tot la București. Am ciștigat cu 3—0. A arbitrat elvețianul Dienst. Aveam să-l revăd în vara trecută, la Londra, pe Wembley, în finala campionatului mondial.

Apoi a venit și prima înfrîngere: 0—2 cu turcii la Istanbul. Nu m-am simțit în apele mele. Galeria era extraordinară. Mai tare ca pe San Siro. Terenul era tare, fără pic de iarbă. La început s-au cîntat imnurile. Întreg stadionul a cîntat imnul turcesc. Asta m-a impresionat mult. Am simțit din nou un frison în spate... Și asta intră în «experiența internațională».

VREMEA VINE, VREMEA TRECE...

Și iar m-am întors acasă. Erau ultimele zile de aprilie 1959. Lică juca la Dinamo Obor. Tot mijlocaș stînga. Mitică (n.r. Nunweiller II) juca la Suceava, la Progresul. Au și jucat două meciuri unul contra altuia. «Portarul» familiei (n.r. Nunweiller V) plonja în poarta juniorilor de la Dinamo, iar Radu se juca vreo 5—6 ore pe zi cu mingi de toate dimensiunile, căpătînd o tehnică pe care i-o invidiez și astăzi.

În vară, echipa mea, Dinamo, a ciștigat «Cupa României» (4—0 cu Baia Mare în finală). A fost una din ultimele bucurii ale lui Iuliu Baratki, antrenorul nostru... Iuliu Baratki, care a fost «Monsieur Foot-ball» cu mulți ani înaintea lui Di Stefano. Iuliu Baratki, cel care avea fotbalul în sînge, punînd pe primul plan tehnica. Tactica? O faceți voi, pe teren. Nimic fără tehnică». Vorbea omul care la 50 de ani era în stare să nu rateze un singur șut din 100 de pe linia lui 16...

SFOARA

Și iar au venit meciurile. Vroiam să joc în toate echipele naționale. Aș fi jucat chiar la juniori. La Varșovia, spre toamnă, cînd Dridea a marcat cele trei goluri ale echipei noastre, am stat ca pe ghimpi. Nu jucam. Cînd mi s-a spus să mă încălzesc, am sărit ca un resort. Nu-mi mai plăcea banca rezervelor.

În vara lui 1960 mi s-a întîmplat un lucru interesant. Eram la noi, la club, la Dinamo. Vine Panait și ne spune: «Hei, voi, Nelu și V... (n.r. Alexandru), vă cheamă la federație» «D... la federație?» «Ați jucat dur în ultimele jocu...

Ne-am dus cu frica-n sîn. Dar ne-am în... foarte repede și de loc triști. Vasile a intrat în... prăvălie și a cumpărat o sfoară. Nu știam... vrea. Pe culoar Vasile trăgea de sfoară. Sf... era lungă de vreo 20 de metri. Am intra... cameră. Panait era tot acolo. «Ce-au vrut, ... Vasile nu răspundea. Mi-a spus și mie să... Apoi s-a așezat pe pat, trăgînd mereu de sfo... «Ce faci cu sfoara, măi Vasile?» — s-a mirat Pa... «Stai, că ai să vezi»... Cînd sfoara a ajuns la c... a pătruns în cameră și o cutiuță, în care se... carnetul de «maestru al sportului» obținu... Vasile cu o jumătate de oră înainte. Apoi, ... meu coleg de linie mi-a făcut un semn: «N... arată-i-l și pe al tău».

Eram, într-adevăr, maestru al sportului...

La Cairo, în 1957, în primul meu turneu

(Continuare în numărul v...

STEAGUL ROȘU vrea să demonstreze că e O ECHIPĂ DE... 25 DE PUNCTE

ÎN FOTOGRAFII:

La startul unui joc-școală: Jenei, Cadar, Tarcea, Selimeși, Năftănăilă, Adamache (jos), Zaharia, Pescaru, Goran, Ivăncescu, Campo.

Un trio de încredere: Necula-Jenei-Gane.

Temă pe zăpadă. Antrenorul Ploeșteanu în fața «septetului» Năftănăilă, Ivăncescu, Pescaru, Gane, Ioniță III, Jenei, Györfi.

În fund, elevii brașoveni muncesc voluntar la... zăpadă.

Brașovenii au avut o iarnă grea. Cu nouă puncte în clasament ei au purtat pe umeri toate celelalte 13 echipe ale campionatului. Pescaru, Naghi, Pîrcă și, în primul rînd, Adamache au circulat cu gulerul paltonului ridicat, în speranța că vor evita astfel privirile de reproș ale trecătorilor.

A fost, într-adevăr, o iarnă grea. Pentru prima oară, după mulți ani, această echipă care gustase din «plăcerile» mediocrității de aur, se afla cu spectrul retrogradării în față.

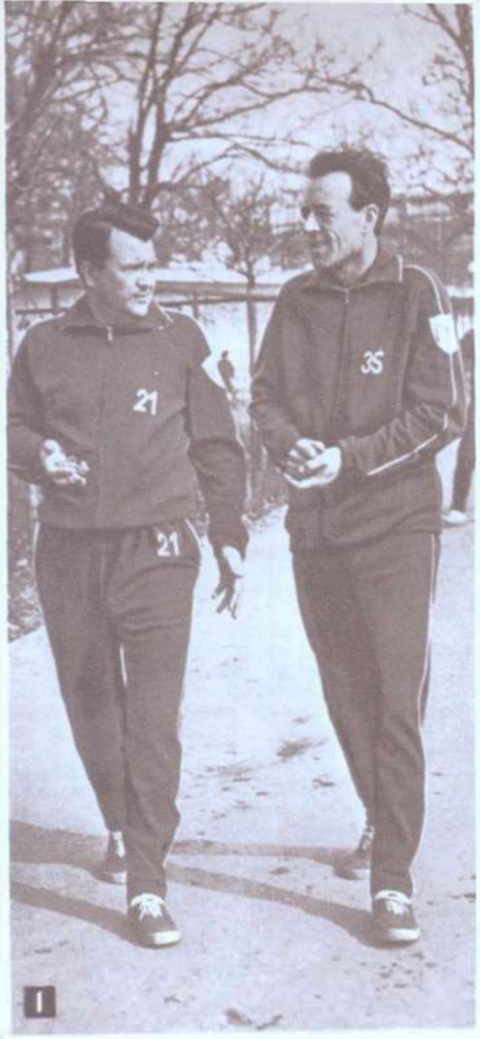
S-a vorbit mult despre «drama» echipei brașovene. Libațiunile lui Adamache, nepăsarea temporară a lui Pescaru față de tricoul echipei care l-a consacrat, «zgomotul pentru nimic» stîrnit de Goran în prima linie și multe altele i-au adus pe învingătorii lui Atletico Madrid în subsolul clasamentului condus de Universitatea Craiova.

Bineînțeles că aceste *fadinguri* individuale nu au fost singurele motive. Conștiința călduță a faptului că poziția «Steagului roșu» în fotbalul nostru nu poate fi periclitată — *«sînt atîția și atîția mai slabi decît noi!»* — a provocat o serie de insuccese, pe care nu le-au putut evita mobilizările de ultimă oră. Jocul valoros prestat la Pitești (3—4) este o perfectă ilustrare a ideii că fotbalul te pedepsește chiar cînd ți-e lumea mai dragă.

A fost, fără îndoială, o iarnă grea. O iarnă care nu a mai obligat doar la o mobilizare de minute, ci de luni. «Steagul roșu» a lucrat poate mai mult ca oricînd, cu convingerea că în retur totul e hotărîtor. Chiar de la primul meci. Chiar din primul minut al primului meci. Pentru că acest meci era cu Jiul. Jiul, care îi zdrobise pe brașoveni în tur, cu 7—0, «stigmatizînd» într-un fel echipa brașoveană pentru toate celelalte 12 etape. Ca o coincidență, la sfîrșitul primei părți a campionatului, Steagul roșu păstra minusul de 7 goluri «contractat» la Petroșani.

La ora cînd scriu aceste rînduri, prima etapă s-a consumat. Steagul roșu (2—0 cu Jiul) a «sărit» deodată pe locul 11. Totul e ca jucătorii brașoveni să nu redevină... optimiști peste noapte. Valurile campionatului te saltă și te coboară. Am convingerea, însă, că brașovenii sînt o echipă de 25 de puncte, așa cum cred și ei de-altfel. 25 de puncte! Sună frumos, desigur. Gîndul te poartă spre cele *«25 de puncte»* ale concursurilor-ghicitoare. Dar, în timp ce acele «25 de puncte» reprezintă un certificat de superlativ absolut, punctele 25 la număr ale brașovenilor sînt un plafon minim, nu atît pentru evitarea retrogradării, cît pentru reabilitarea jucătorilor în ochii lor proprii și, mai ales, reconsiderarea unui potențial real.

Succes! «Stegarii» au fost de multe ori în prima linie pentru a li se refuza acum creditul încrederii iubitorilor fotbalului.

PROGRESUL
și noul său animator „KOPA“ CONSTANTINESCU

Paginile de fotbal:

IOAN CHIRILĂ

Ce ciudat a fost «itinerariul» Progresului în ultimul an!

În primăvara 1966, echipa lui «Peniță» Moldoveanu se desprinsese copios, amenințind să ciștige promovarea în A cu un avans record. În cele din urmă, însă, Progresul a izbutit să învingă «la mare cravașă».

După acest final puțin spectaculos, anticipațiile pentru A erau dintre cele mai sumbre. Dar, pe neașteptate, Progresul se regăsește și conduce etape în șir, obținînd victorii nesperate (1—0 cu Steaua, idem cu Universitatea la Cluj etc). A fost etapa «jocurilor fără complexe», așa cum remarcasem într-un scurt comentariu apărut în revista noastră. Seria «imaculată» a «ținut» pînă în ziua meciului cu Petrolul (1—2 la București), după care a urmat o evidentă cotitură spre anonimat.

Care este momentul actual?

«Progres»-manii susțin că seria «cenușie» s-a încheiat la Pitești unde s-a pus capăt oscilațiilor în materie de auto-evaluare. Progresul a redevenit — după cît se pare — echipa combativă de la începutul campionatului. Ce ne rezervă viitorul?

Progresul își cunoaște foarte bine carențele. Cele 13 goluri înscrise în... 14 etape spun mult. De ce această flagrantă ineficacitate? Antrenorii par edificați: teama de șut, mai exact, căutarea exagerată a poziției fără riscuri. De ce această teamă? Îmi permit să afirm că jucătorii Progresului au intrat în stereotipul... prudenței, constatînd că tactica «micii ciupeli» este fertilă. «Economia» echipei s-a axat astfel pe temporizări («cu cei trei M — Mafteuță, Matei, Mateianu și ai țesăturilor infinite, e oricînd posibil») și pe neangajări în atac.

Progresul 1967 pare deci să relanseze «setea de victorie». În acest sens, rolul mijlocașului său Constantinescu — «Kopa» poate fi decisiv. Excelent tehnician, bine orientat în teren și credincios virtuților jocului colectiv, «Kopa» — care a lipsit tocmai în a doua parte a turului — are toate calitățile unui conducator de joc de mare sobrietate, fără a știrbi cu nimic din veleitățile lui Mateianu în această direcție. «Kopa» este un exemplu tipic de jucător... renăscut din propria-i cenușă. Pornit de la Moreni și Cîmpina, «Kopa» n-a rezistat în timp selecției la Steaua, a «eșuat» apoi la o echipă mică — Metalul Hunedoara — și-a încercat șansele la Pitești, pentru a ajunge în cel din urmă la Progresul. Aici, «Kopa» a început prin a lăsa impresia că își va confirma «nerealizarea», jucînd din cînd în cînd doar cîteva minute. În cele din urmă, însă, jucătorul care nu și-a pierdut niciodată speranța a pătruns în forță — nu e nici un an de atunci — fiind astăzi «pilonul» echipei bucureștene.

Două vorbe în încheiere: hai să-l urmărim cu ochi ...avizați pe «Kopa». Poate că-i vom acorda cîteva minute într-un «trial» al lotului. Argument? Un jucător care a «știut» să aștepte zece ani, are în el o forță latentă greu calculabilă..

ÎN FOTOGRAFII:

1. Antrenorii Moldoveanu și Știrbei, ambii foști combatanți ai echipei, schimbă păreri pe una din aleile bătrînului parc din str. «Dr. Staicovici».
2. «Kopa» Constantinescu sau încrederea omului regăsit.
3. Progresul sau... despre optimism. Rîndul de sus. Moldoveanu Petre, antrenor principal; Matache, Mîndru (portari), Știrbei Florin, antrenor secund; rîndul 2: fundașii: Măndoiu, Georgescu, Peteanu, Colceriu, Ad. Constantinescu, Staicu; rîndul 3: mijlocașii: Mafteuță, Ciucu Al. Constantinescu, Dan Spătaru (legitimat sufletește la Progresul și prezent la antrenamente), Neacșu; rîndul de jos, înaintașii: Oaldă, Matei, Ion Constantin, Mateianu, Șoangher, Țarălungă, Popescu (fratele lui Dumitru Popescu).

Foto: P. ROMOȘAN

Acest om „ciudat“, ANTRENORUL

Citeam nu de mult revista franceză «L'Entraîneur Français». Am ajuns la un pasaj din viaţa noastră, a antrenorilor. «Atît în viaţă cît şi în muncă, antrenorii se simt foarte izolaţi şi, aş spune, chiar neînţeleşi. Aceasta este, fără îndoială, soarta tuturor pasionaţilor. Unii le reproşează că socotesc fotbalul ca pe ceva foarte serios şi că se consideră ei înşişi foarte serioşi şi gravi. Antrenorii răspund că fotbalul este într-adevăr ceva foarte serios şi că de fapt acesta este motivul alegerii profesiunii lor.»

Pasajul cuprinde desigur unele exagerări atunci cînd se vorbeşte de izolarea antrenorilor, dar, pe de altă parte, atrage atenţia asupra faptului că adevăratul antrenor este un om «posedat» de profesiunea sa, căreia i se dăruieşte în totalitate. Îmi revin în minte, în legătură cu aceasta, cîteva portrete de «posedaţi» ai muncii de antrenor. Am să încerc să le reproduc din memorie.

BILL SHANKLY, directorul tehnic al echipei Liverpool, care ne-a vizitat anul trecut ţara, este considerat ca fiind unul dintre antrenorii care-şi petrec cele mai multe ore din viaţa lor pe marginea terenului de fotbal. Aceasta este reputaţia lui în Anglia şi chiar în afara «insulei». «Legenda Shankly» este confirmată şi de fapte. Nu de mult, familia Shankly trebuia să-şi sărbătorească «nunta de argint». Venind acasă, Bill şi-a anunţat soţia că vor sărbători împreună evenimentul printr-o mică escapadă în afara oraşului. «Doamna de argint» a acceptat cu entuziasm propunerea. Ce s-a întîmplat pînă la urmă? Cei doi soţi Shankly au urmărit — după cum relatează ziarele — un joc al rezervelor din Accrington. Cînd a citit această relatare, Bill Shankly a făcut imediat o corectură, pentru restabilirea adevărului: *«Nu a fost echipa de rezerve, ci echipa primă din Accrington».* Menţionez că echipa din Accrington are o valoare... districtuală.

TOMMY DOCHERTY, managerul echipei engleze Chelsea, a mărturisit într-un interviu acordat revistei «World Sports»:

«Fotbalul îmi ia totul. Îi dau totul. În afară de fotbal mă pasionează discurile, dar n-am timp să le ascult. Poate, cine ştie, cîndva va veni şi vremea lor. Mărturisesc că pe mine nu mă pasionează grădinăritul, aşa cum se întîmplă cu majoritatea compatrioţilor mei, dar dacă într-o bună zi voi cultiva flori, sînt absolut sigur că le voi sădi în... 1—4—2—4.

Uneori, duminică, mă duc la biserică (n.r. meciurile de fotbal din Anglia se dispută sîmbătă). *Mi-e ruşine însă să mărturisesc public că în timpul predicii nu izbutesc cu nici un chip să-mi transfer creerul de la problemele tactice ale echipei mele.»*

Comentariile sînt de prisos...

HELENIO HERRERA, pe care nu mai e cazul să-l prezint, este un om cu care am stat îndelung de vorbă. Rămînînd seara, tîrziu, după cină, am schimbat deseori păreri despre teatru, despre muzică. Am vorbit, desigur, şi despre operă. Herrera e în oraşul «Scalei». I-am vorbit despre opera din Cluj sau, mai bine-zis, despre cele două opere din Cluj. «Magul» a fost entuziasmat aflînd că la Cluj sînt două opere. *«Aşa ceva n-am întîlnit în lume».* La rîndul meu mi-am manifestat admiraţia faţă de celebra operă din Milano. *«Da, este într-adevăr fenomenală — aşa se spune — mi-am dat seama de acest lucru din cîteva frînturi ascultate la radio. Din nenorocire, nu am timp să mă duc la operă. Fotbalul se joacă ziua, în ultimul timp se joacă şi noaptea, dar se construieşte în zori...»*

Din nou, comentariile sînt de prisos...

ALBERT BATTEUX, cunoscutul antrenor francez, a scris într-un ziar o emoţionantă mărturisire de dragoste şi de credinţă faţă de fotbal.

«Singura glorie pe care o cunosc este cea dăruită mie prin intermediul fotbalului, ca jucător şi antrenor. Fotbalul de la sate sau cel al marilor echipe, fotbalul din copilărie sau cel al amintirilor produce şi împarte aceleaşi bucurii. Un jucător mare, cînd realizează o acţiune strălucită într-un joc internaţional, este la fel de fericit ca şi copilul care marchează un gol în poarta dintre ghiozdane.

Sînt convins că nici o decepţie, nici o critică răuvoitoare, nici o intervenţie chirurgicală, oricît de grea, nici bătrîneţea, nimic nu poate să-mi altereze bucuria, să-mi distrugă fericirea, atît timp cît nu voi fi privat de fotbal.

Cînd n-am să mai pot juca fotbal, am să continui să-i fac pe alţii să joace.

Cînd nu voi putea face nici asta, îmi va fi suficient să vorbesc despre fotbal.

Iar dacă într-o zi n-am să mai pot vorbi, îmi va rămîne imensa bucurie de a visa despre fotbal.»

*

Ciudaţi oameni sînt antrenorii — veţi spune. De fapt, cele patru schiţe de portret sînt expresia unor «posedaţi», care îşi iubesc cu pasiune meseria. O meserie care, de multe, de foarte multe ori, aduce în primul rînd necazuri. Pentru că, aşa cum spunea cineva, golul în poarta adversarului este opera înaintaşului, iar golul în poarta proprie este opera antrenorului..

ŞTEFAN COVACI
— antrenor —

CAMPIONATUL DE FOTBAL
1966 - 1967

ECHIPE DIN CATEGORIA B

C.F.R. Arad

În rîndul de sus, de la stînga la dreapta: Pavel COCIUBAN (fundaş stînga, 20 ani, 1,81 m, 70 kg), Elöd BALINT (fundaş stînga, 32 de ani, 1,69 m, 71 kg), Gheorghe CURUŢIU (fundaş dreapta, 21 ani, 1,77 m, 66 kg), Constantin DEMŞOREANU (portar, 40 de ani, 1,76 m, 62 kg), Ioan KISS (portar, 33 de ani, 1,74 m, 70 kg), Iosif SZABO (fundaş central, 20 de ani, 1,77 m, 66 kg), Marin ALEXANDRU (fundaş central, 25 de ani, 1,73 m, 68 kg), Petru ARNĂUTU (fundaş central, 20 de ani, 1,83 m, 71 kg), Ilie DON, antrenor principal.

În rîndul de jos, aceeaşi ordine: Ştefan BEŞCUCA (extrem dreapta, 27 de ani, 1,75 m, 71 kg), Ioan VLAD (mijlocaş stînga, 29 de ani, 1,75 m, 74 kg), Ioan DEMIAN (mijlocaş dreapta, 20 de ani, 1,74 m, 72 kg), Viorel TUDOSE (mijlocaş dreapta, 24 de ani, 1,78 m, 71 kg), Ladislau KÖRÖSI (înaintaş central, 21 de ani, 1,75 m, 64 kg), Dobre TOMA (extrem stînga, 27 de ani, 1,72 m, 66 kg), Ştefan COTORACI (înaintaş central, 20 de ani, 1,59 m, 54 kg).

Din fotografie lipseşte Anton BACOŞ, înaintaş central.

Echipa standard: KISS—CURUŢIU, ALEXANDRU, ARNĂUTU, COCIUBAN—VLAD, TUDOSE—BEŞCUCA, KÖRÖSI, BACOŞ, TOMA.

Cei mai talentaţi jucători din echipă: KÖRÖSI (de altfel şi golgheterul formaţiei), ARNĂUTU, COCIUBAN şi CURUŢIU.

Punctul forte al echipei îl constituie apărarea. O echipă care în returul campionatului doreşte să obţină un loc cît mai bun în clasamentul seriei.

Foto: A. NEAGU

de la CORESPONDENȚII noștri

ƊE LA BRĂNEȘTI A... ATENA!

'Situată în vecinătatea pădurii Pustni-
il, comuna Brănești din raionul Lehliu
e un cadru natural foarte plăcut. Aici
pot organiza interesante concursuri de
os și alte probe atletice. În ultimul timp,
Brănești s-au desfășurat mai multe în-
eceri de cros și de orientare turistică,
care a participat un număr mare de
neri și tinere. Din rîndurile acestora s-au
desprins o serie de atleți cu calități
eosebite pentru probele de semifond. Să
ăm un exemplu.

Cu prilejul unui concurs de masă, des-
ișurat anul trecut, prof. *Zoltan Gered* a
epistat o tînără atletă, **Ioana Arășanu**,
e la Școala profesională din Brănești,
are se remarcase la proba de 800 m. Ea
fost selecționată în lotul regiunii Bucu-
ești. Pregătindu-se cu pasiune și sîrgu-
ință, anul trecut, în luna octombrie, Ioa-
a Arășanu a cucerit titlul de campioană
egională de junioare la crosul desfășu-
at în parcul sportiv «23 August» din Ca-
itală. Evoluînd apoi la Pitești, la fina-
le campionatului republican de cros,
oana Arășanu s-a clasat pe locul 4 - un
oc nesperat de bun.

Specialiștii au apreciat calitățile aces-
tinere atlete și au propus ca ea să fie
electionată în lotul republican de tine-
et pentru tradiționalul «Cros Balcanic»,
rogramat anul acesta la Atena. Astfel,
năra atletă din Brănești va evolua pro-
abil la 26 martie în capitala Greciei.
Acum, în aceste zile, Ioana Arășanu se
regătește cu asiduitate în vederea debu-
ului ei internațional, alături de ceilalți
portivi și sportive din lotul republican.
Cu pasiune și perseverență, ea va putea
urca, în scurt timp, pe treptele măiestriei
portive. Noi îi urăm deplin succes.

Ion MOLDOVEANU

TREI SPERANȚE SIBIENE

Echipa feminină de volei C.S.M. Sibiu din categoria A, seria I, a trecut printr-o perioadă foarte grea. Plecarea unor jucătoare de bază (Livia Fleșeriu, Mioara Fenechiu, Felicia Vulcu și Emilia Vamoșiu) a pus antrenorului Gheorghe Bodescu probleme serioase în alcătuirea echipei. Profesorul Bodescu, însă, nu s-a descurajat. El a promovat în formație trei tinere fete din echipa Școlii sportive din Sibiu: Rodica Popa, Maria Olaru și Cristina Popa.

După o perioadă de acomodare, timp în care C.S.M. Sibiu nu a mers prea bine, cele trei eleve, nou introduse în echipă, s-au acomodat cu noile colege și rezultatele bune n-au întîrziat.

Iată două imagini de la «antrenamentele-supliment» (atît de necesare pentru integrarea în echipă) ale celor trei eleve.

1. Rodica, antrenorul Bodescu, Cristina și Maria au o discuție despre tehnică.
2. Blocajul făcut de Cristina și Maria a fost străpuns de «bomba» Rodicăi. O completare: cele trei voleibaliste sibiene fac parte din lotul republican de tineret.

ILIE IONESCU
— Sibiu —

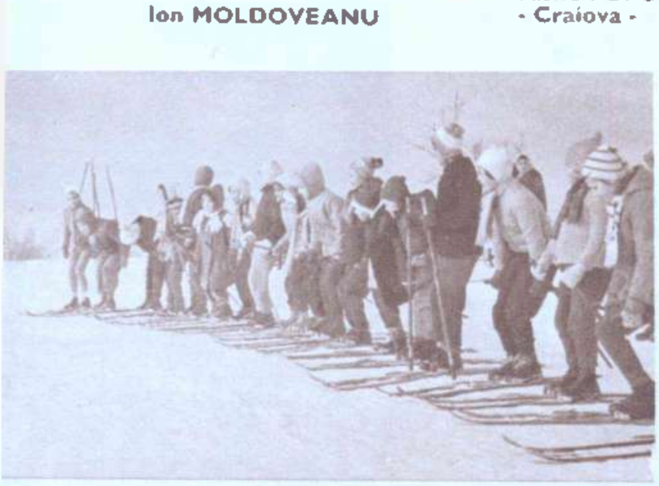
CAMPIOANE REGIONALE

De curînd, în orașul Craiova s-a desfășurat faza regională a campionatului școlar rezervat liceelor, la baschet. Învingînd Liceul Tudor Vladimirescu din Tg. Jiu cu 58—13, Liceul din Băilești cu 56—32 și Liceul din Caracal cu 61—3(!), echipa de baschet fete a Liceului nr. 3 Craiova a devenit campioană regională.

În fotografie, elevele baschetbaliste campioane ale regiunii.

Vasile POPOVICI
- Craiova -

ILONA MIKLOȘ ANTRENOARE

Pe multipla campioană la schi, maestra sportului ILONA MIKLOȘ, n-am mai întîlnit-o în actualul sezon printre participantele concursurilor oficiale. În schimb, am văzut-o pe Ilona în calitate de antrenoare. În îndelungata ei activitate sportivă a acumulat prețioase cunoștințe, pe care acum le predă cu multă răbdare celor mai mici schiori brașoveni.

În imaginea alăturată, Ilona Mikloș, predînd o lecție de schi unui grup de elevi de la Școala generală nr. 15 din Brașov.

C. GRUIA
— Brașov —
Foto: ALEX. SZABO

POȘTA redacției

CONSTANTIN BUZATU — București. Revedeți colecția. Echipa de fotbal Progresul a fost prezentată în revista Sport nr. 17/966. Totuși, vă satisfacem dorința, după cum puteți vedea, chiar în acest număr.

TITI BIRĂU-Brașov. Am citit cu interes răspunsurile pe care le-ați dat dv. la cele cinci întrebări ale anchetei noastre de handbal apărută în nr. 3/1967. Cu unele «puncte de vedere» sîntem de acord și noi. Nu uitați, însă, un lucru: cuvîntul hotărîtor în alcătuirea echipelor noastre reprezentative îl au antrenorii...

STELIAN LOZNEANU-Dorohoi. Iată care au fost, de-a lungul anilor, echipele masculine și feminine campioane mondiale la handbal în 7 *Feminin:* 1957 — Cehoslovacia, 1962 — România, 1965 — Ungaria. *Masculin:* 1938 — Germania, 1954 — Suedia, 1958 — Suedia, 1961 — România, 1964 — România, 1967 — Cehoslovacia.

ION ȘTEFĂNICĂ-comuna Pîrșcoveni. Dacă jucătorii echipei Rapid și-au pus în gînd să cîștige campionatul? Da. Însă nu numai ei doresc acest lucru. După cum puteți vedea privind clasamentul, plutonul formațiilor fruntașe crește după fiecare etapă. Nimeni nu a reușit încă să se desprindă decisiv...

EUGENIU MERCE și IOAN BENEC-Sibiu. La campionatul mondial masculin de handbal în 7 din 1964, de la Praga, ultimele trei goluri ale echipei noastre, în finala cu Suedia, au fost înscrise în ordine de Ivănescu, Hnat în minutul 57 și din nou Hnat în minutul 58. După cum se știe, România a învins atunci Suedia cu 25—22, devenind campioană mondială.

CRISTACHE PĂTURCEA-București. 1) Din luna iunie a anului 1922, cînd România a jucat primul ei meci internațional de fotbal și pînă în luna decembrie a anului trecut, reprezentativa noastră a susținut 192 de meciuri. 2) Iată formațiile țării noastre care au jucat cele trei partide cu Danemarca, în cadrul turneului preolimpic din anul 1963: *23 iunie la Copenhaga*, România-Danemarca 3—2 (1—1): Datcu-Popa, Nunweiller III, Greavu-P. Emil, Koszka-Pîrcălab, Varga, Manolache, Constantin, Haidu. Au înscris Constantin și Manolache de două ori. *3 noiembrie la București*, Danemarca-România 3—2 (3—1): Datcu-Popa, Nunweiller III, Ivan-P. Emil, Koszka-Pîrcălab, Constantin, Manolache, Țîrcovnicu, Haidu. A marcat Petru Emil 2 goluri. *28 noiembrie la Torino*, România-Danemarca 2—1 (1—0, 1—1): Mîndru-Popa, Caricaș, Greavu-P. Emil, Koszka-Pîrcălab, Sasu, Voinea, Constantin, Creiniceanu. Punctele noastre au fost realizate de Creiniceanu și Sasu.

AUREL DIACONU-Constanța. Ne întrebați dacă este vreo deosebire între mănușile cu care boxează profesioniștii și cele pe care le întrebuințează amatorii. Da. Există o diferență destul de mare. Mănușile profesioniștilor sînt mai ușoare, mai mici și, deci, loviturile sînt mai puțin amortizate. Greutatea mănușilor folosite de profesioniști este de 5 uncii (143 grame) pentru categoriile pînă la «ușoară» și de 6 uncii (171 grame) pentru celelalte categorii. Amatorii întrebuințează pentru toate categoriile aceleași mănuși care cîntăresc 8 uncii (227 grame).

ȘTEFAN DUMITRIU-Timișoara. Să știți că prietenul dv. nu v-a păcălit. La 4 ediții ale Jocurilor olimpice (1900, 1904, 1908 și 1912) a figurat în program și săritura în înălțime fără elan. La primele trei ediții titlul a revenit americanului Ray Ewry, care a sărit (rețineți: *fără elan*) 1,65 m, 1,49 m și 1,57 m. Întrecerea olimpică din 1912 la această probă a fost cîștigată tot de un sportiv american, Adam Platt, cu 1,63 m.

PETRE CIZMARU-Craiova. Echipa franceză Stade de Reims nu a cîștigat niciodată «Cupa campionilor europeni» la fotbal. A fost, însă, finalistă de două ori: în 1956, cînd a pierdut cu 3—4 la Real Madrid și în 1959, cînd a fost învinsă cu 2—0 de aceeași formație spaniolă.

„MEXICANUL“ KULEJ

Fără îndoială, sub borurile uriaşe ale acestui sombrero este mai greu să-l recunoşti pe boxerul polonez Jerzy Kulej. După cum se poate vedea, campionul olimpic de la Tokio s-a acomodat rapid la moda mexicană, cu care a făcut cunoştinţă la «Săptămîna preolimpică», unde a cîştigat finala «uşorilor», întrecîndu-l pe reprezentantul nostru Vasile Antoniu.

HARAP ALB LA FLOREASCA

Printre spectatorii prezenţi la meciurile de handbal găzduite adesea în sala Floreasca, fotoreporterul nostru Paul Romoşan l-a surprins pe... «Harap Alb». Cunoscutul actor de teatru şi film Florin Piersic vine cu regularitate să-şi susţină sportivul preferat, dinamovistul Ioan Moser.

AŞCHIA NU SARE DEPART

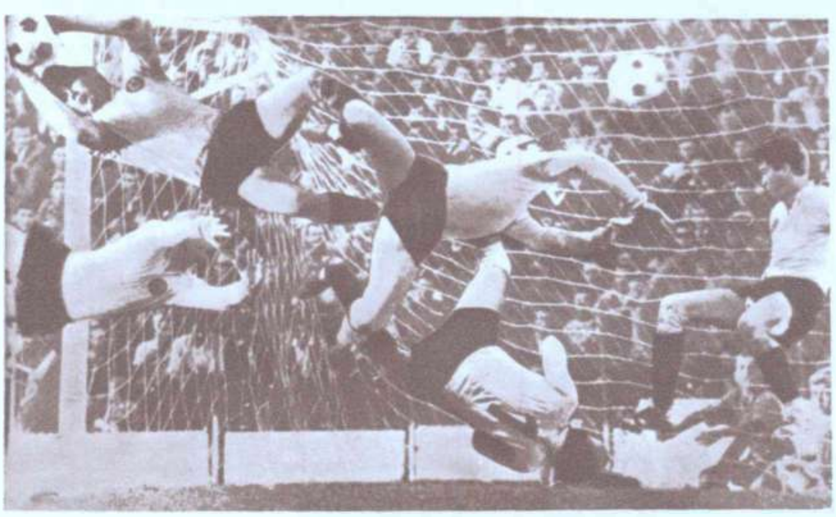
La antrenamentul nic al tînărului Cristi «antrenorul» este ra ori prezent. Furat de bligaţiile profesiona cabanierul Ion Zap roiu nu este nelini din pricina pasiuni sportive ale fiului s El ştie că «aşchia sare departe de... cal nă». De reţinut amb cu care Cristinel se st duieşte să descifre tainele alunecării schiuri.

Romeo POENAR
- Reşiţa -

MAGAZIN sportiv

MEMORIA SPORTULUI

● Spectacolul sportiv care atrage cei mai mulţi spectatori este crosul ce se desfăşoară în fiecare an, în noaptea de Anul Nou, pe o distanţă de 7 300 m, pe străzile oraşului Sao Paolo din Brazilia. De-a lungul traseului se aliniază peste un milion de spectatori, ceea ce reprezintă aproximativ 20% din întreaga populaţie a oraşului. Urmează în ordine circuitul automobilistic de

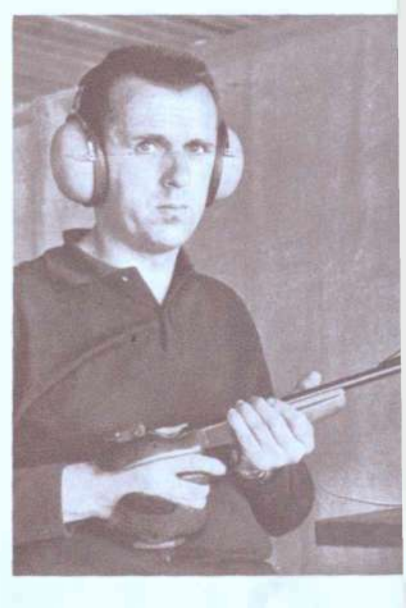

SE NAŞTE UN NOU ...BEARA, SOSKICI, PANTELICI?

RADOMIR VUKCEVICI, tînărul portar al echipei de fotbal iugoslave HAIDUK-Split, este la ora actuală foarte apreciat nu numai în Split, ci şi în întreaga Iugoslavie.

Înzestrat cu calităţi deosebite, în dese rînduri el a salvat goluri gata făcute, fiind în acelaşi timp şi foarte curajos şi hotărît în acţiuni.

Fotomontajul alăturat vi-l prezintă pe Vukcevici în cîteva situaţii, etalîndu-şi calităţile de portar de înaltă clasă.

„OLANDEZUL ZBURĂTOR“

În cazul de faţă nu este vorba despre legendarul corăbier olandez care, aşa cum spune povestea, a fost blestemat să rătăcească pe mări, ci de compatriotul său modern, patinatorul Kees Verkerk, asul pistelor de gheaţă. După cum se ştie, Verkerk a cucerit titlul de campion mondial la patinaj viteză. Iată-l... zburînd spre victorie.

RADIOAMATOR

Nu! Alta este menirea căştilor purta de campionul polonez la pistol preciz Josef Zapedzki, pe care îl vedeţi în foto grafie. Antrenamentele la poligon sî extrem de obositoare, zgomotul sutelor d împuşcături avînd o influenţă negativă chi şi asupra nervilor atît de tari ai sportivilo Iată de ce o mare parte dintre trăgăto poartă aceste căşti care nu sînt altcev decît apărători antisonore.

CA O MINGE

S-ar părea că fata din fotografie se amuză sărind ca o minge. Totuşi, exerciţiul acesta simplu este executat de către Maria Faithova, campioana Cehoslovaciei la «înălţime», cu multă seriozitate. Şi nu numai seriozitate, ci şi curiozitate. Maria îşi măsoară, la diferite intervale de timp, detenta. Explicaţia? Doreşte să treacă graniţa celor 177 de centimetri, care reprezintă recordul ei la săritura în înălţime.

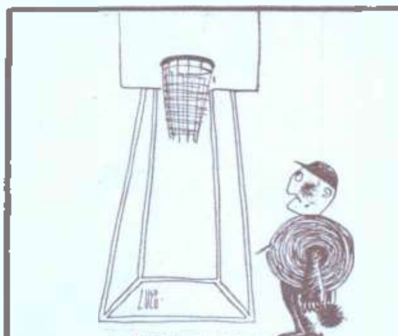
FOTBAL ÎN SALĂ

Pentru fotbalistul sovietic Victor Ponedelnik, titular în reprezentativa U.R.S.S., timpul capricios al acestei ierni nu a constituit un obstacol în calea pregătirii sale tehnice. Iată-l jonglînd cu mingea pe cap, în sala de antrenament. Victor are 28 de ani, 1,80 m înălţime şi 79 kg.

GRAŢIE ŞI CORECTITUDINE

Fără îndoială, cei mai mulţi dintre cititorii revistei noastre au recunoscut-o pe gimnasta care execută acest frumos şi dificil exerciţiu la bîrnă. Pentru cei care sînt în dubiu facem cuvenita precizare: campioana mondială Vera Ceaslavska (Cehoslovacia). Corectitudinea şi graţia însoţesc, după cum se poate vedea şi în fotografia noastră, evoluţiile Verei. Răsplata? Multe medalii de aur în concursurile internaţionale.

Fără cuvinte

Desen de

ION DOGAR-MARINESCU

...ore de la Le Mans (Franţa), cunoscut sub numele «Grand Prix d'Endurance». Este unica manifestare sportivă care reuneşte an de an un public ...ător de peste 500 000 de persoane, sosite de ...tutindeni pentru acest eveniment, astfel că, ...ntru cîteva zile, se află aici şi cel mai mare cen... de camping din lume.

...otbalul, în schimb, sportul cel mai popular în ...oape toate ţările lumii, nu a reunit niciodată ...i mult de 200 000 de spectatori (în mod exact ...854) şi aceasta doar o singură dată, cu ocazia ...alei campionatului mondial între Brazilia şi Uruguay, desfăşurată la 16 iulie 1950, pe stadionul municipal «Maracana» din Rio de Janeiro.

● Cea mai scurtă «domnie» în box a avut-o italianul Primo Carnera, care a fost campion mondial la toate categoriile timp de numai 350 de zile, de la 29 iunie 1933 la 14 iunie 1934. Legat de persoana lui se pot da şi alte date interesante. El era totodată şi cel mai «greu» campion al lumii. În meciul contra lui Jack Sharkey, de la care a preluat supremaţia, el cîntărea 122,470 kg. Tot graţie lui a fost stabilită şi cea mai mare diferenţă de greutate. La 1 martie 1934, în lupta pentru titlul mondial, adversarul lui Carnera, americanul Tommy Loughran, nu cîntărea «decît» 84,360 kg. Diferenţa de peste 38 de kg şi-a spus cuvîntul, Carnera cîştigînd la puncte. La 22 octombrie 1933, la Roma, punîndu-şi titlul în joc împotriva spaniolului Paulino Uzcuden, Carnera a realizat împreună cu acesta cel mai mare «tonaj» aflat vreodată în ring, în luptă pentru titlu. Amîndoi boxerii cîntăreau la un loc 221,900 kg.

...GERMANA... ELVEŢIANĂ

Sportiva germană Heidi Schmid-Biebl, una ...ntre stelele schiului internaţional, a devenit... ...veţiană prin căsătorie. Acest lucru nu a ...tut-o determina, însă, să-şi părăsească echi...a, ea concurînd în continuare sub culorile ...epublicii Federale a Germaniei. Iat-o pe ...eidi Schmid-Biebl într-una din cursele sale ...cheiate cu succes.

PALETA NR. 1...

...a bătrînului nostru continent, campionul european Kjell Johansson (Suedia), se pregăteşte intens pentru marea confruntare de la campionatele mondiale de tenis de masă (11—21 aprilie la Stockholm). Va reuşi el oare să ţină piept excepţionalilor jucători asiatici?

CURSE CU ANTRENAMENT MECANIC

Iată o întrecere... ciclistă deosebit de spectaculoasă, în care cuplul «motociclist-ciclist» poate realiza viteze considerabile. După cum se poate vedea, conducătorul motocicletei păstrează o poziţie cît mai rigidă pentru a «tăia» cît mai mult aer din faţa ciclistului, care îl urmează la foarte mică distanţă. În cazul de faţă, fotoreporterul a reuşit o fotografie rară, în care sînt surprinse trei cupluri unul lîngă altul. Imaginea este luată cu prilejul unei curse internaţionale disputate la Zürich.

MICA ENCICLOPEDIE „SPORT“

Săritura în lungime

VASILE SĂRUCAN (C.S.M. Cluj) are calități care, dublate de o perseverență și seriozitate sporită, îl vor putea duce spre 8 m. Dar să nu uităm și de modestie...

RALPH BOSTON (S.U.A.) — actualul recordman mondial cu 8,35 m.

Una dintre cele mai simple și, totodată, ce
mai naturale probe atletice este săritura în lu
gime. Practicată sub forme primitive cu mu
mii de ani în urmă, servind pentru trecerea pr
săritură a unor șanțuri, denivelări, mici a
curgătoare, «lungimea» a devenit cu timpul
probă practicată din ce în ce mai mult. Dezvo
tarea «lungimii» a dus la introducerea ei în pr
gramul Jocurilor Olimpice antice, cînd a fost u
dintre cele 5 probe ale pentatlonului antic.

7,05 m în anul 656 î.e.n.

Pare de-a dreptul neverosimil să crezi că o asemenea performanță a putut fi realizată cu atîta timp în urmă, cînd astăzi, în țara noastră spre exemplu, doar 10—12 atleți pot reuși această performanță. Și totuși, în anul 656 î.e.n., atletul spartan Chionis reușește 7,05 m, aceasta fiind cea mai veche performanță cunoscută pînă în zilele noastre. Desigur că posibilitățile de legendă sînt de luat în seamă, căci unde se termină realitatea este greu de stabilit. În orice caz, această realizare a rămas ca prima cifră atletică măsurată.

9,01 m în anul 1854!!

Dacă 7,05 m din anul 656 î.e.n. era o cifră neverosimilă, dar în limita posibilităților omenești, rezultatul de 9,01 este aparent incredibil. Actualul record este de... numai 8,35. Și totuși, la 8 mai 1854, în localitatea Chester, un atlet profesionist englez a sărit 9,01. Cum a fost posibilă o asemenea performanță? Realizatorul ei, pe nume John Howard, a alergat cu două greutăți în mîini; acestea cîntăreau împreună circa 2 kg și determinau o acțiune mai energică din partea atletului. În momentul bătăii, el arunca halterele în sus și își continua zborul obișnuit. Acest fel de săritură cu greutăți în mîini era foarte popular la atleții profesioniști englezi din sec. XIX.

Epoca modernă a atletismului este reprezentată la săritura în lungime de primul săritor peste 6 m, C.F. Butler, 6,37 în 1862, iar 12 ani mai tîrziu, irlandezul John Lane
(1,73 m —70 kg) își lasă numele în drep
celui dintîi rezultat oficial și recunos
peste linia celor 7 m, sărind 7,05 m.

Reînvierea Jocurilor Olimpice face ca
programul întrecerilor atletice să figu
(nici nu se putea altfel) și proba de lungi
Astfel, în 1896 vom consemna primul ca
pion olimpic în persoana americanu
Ellery Clark cu 6,35 m.

După numai 5 ani, în 1901, consemn
un rezultat care și astăzi face cinste mul
săritori din lume: 7,61, iar autorul ace
performanțe, irlandezul Peter O'Conn
devine primul recordman mondial ofi
recunoscut de F.I.A.A. O'Connor nu
un atlet cu o viteză mare (11,5 la 100
în schimb era posesorul unei detente f
tastice. Bine făcut (1,86 m și 68 kg) și foa
suplu, O'Connor utiliza ca și ceilalți s
tori de la începutul secolului nostru,
mai simplu procedeu: ghemuire.

Această performanță avea să rămînă
tabelul recordurilor mondiale timp de 20
ani, astfel că abia în 1921 Edwin Gou
(S.U.A.) doboară recordul, sărind 7,
Apoi, performanțele cresc încet.dar sig
spre 8 m: 7,76 Robert Le Gendre în 19
7,89 De Hart Hubbard în 1925, 7,90 Edw
Hamm în 1928, 7,93 Silvio Cator (Haiti)
același an, iar japonezul Chuhei Nam
se apropie cel mai mult de... mult do
8 m, reușind 7,98 în 1931.

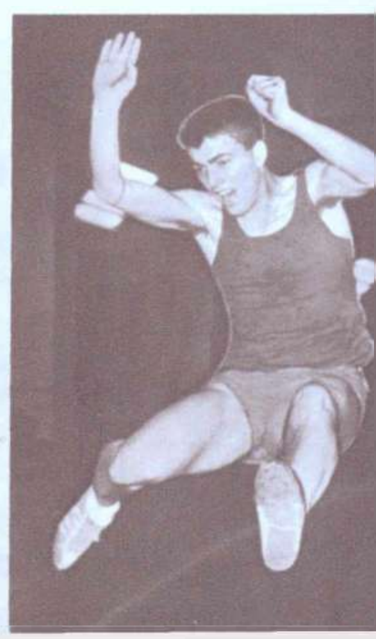
Jesse Owens: 8,13 oficial și 8,50 neoficial!

Dar gloria primului săritor din lume pe

ADRIAN SAMUNGI (Steaua) — exemplu de modestie. Mulți ani considerat element plafonat, a ajuns printre săritorii de valoare pe plan european. (Fotografia din stînga).

MIHAI SIMIONESCU (Dinamo Buc.) are calități deosebite, rămase precum un diamant neșlefuit. Rezultatele sale ca junior au stopat odată cu trecerea la seniorat. De ce?...

m revine «minunii negre» Jesse C. Owens (născut 1913 — 1,78 m — 71 kg) care în ziua de 25 mai 1935, printre cele recorduri mondiale doborîte în mai puțin e 2 ore, îl dobora și pe cel de săritura în ıngime, cu extraordinara performanță de ,134. Owens a mai sărit de cîteva ori oficial» peste 8 m, iar la Jocurile Olimpice e la Berlin el și-a înscris numele și în reptul primului săritor campion olimpic are realizează în finala olimpică 8,06 m. 25 de ani s-au muncit și s-au chinuit toți săritorii lumii pentru a înfrînge acest record. Toate eforturile au fost inutile, deși mulți dintre aceștia au fost foarte aproape e record sau au avut sărituri de puțin epășite, care măsurau cu mult peste ceastă cifră. Cert este că Owens a rezistat e tabela recordmanilor lumii pînă în 1960.

După cum se știe, după J.O. de la Berlin, Owens a trecut la profesionism. După unele ate păstrate, se pare că Owens, printre lte realizări remarcabile și totodată memoabile, ar fi sărit 8,50! Performanța nu a ost omologată, deoarece Owens nu mai ra amator. Cel care îi va doborî în sfîrșit ecordul este tot un compatriot negru, alph Boston (născut 1939 — 1,86 m — 4 kg) care realizează 8,21 m. Boston, ampion olimpic în 1960, devine apoi cel ıai constant săritor mondial, sărind în îteva zeci de concursuri peste 8 m, ducînd ecordul mondial oficial pînă la 8,35 și, cu înt din spate de peste 2 m/sec., reușind ,49 m. Duelurile sale cu un alt mare săritor, și el fost recordman mondial, Igor Ter Ovanesian (născut 1938 — 1,86 m — 76 kg), ,31 m în 1962, au fost foarte palpitante și devărate clouri ale întrecerilor atletice în are nu întotdeauna Boston a ieșit învingător.

Ultima ediție a Jocurilor Olimpice de la Tokio a prilejuit o surpriză de proporții. După ce în calificări Boston fusese singurul are depășise linia celor 8 m, în finală, avorit indiscutabil, el este învins în mod urprinzător, dar nu de Ovanesian, ci de nglezul Lynn Davies (născut 1942 — 1,84 m - 78 kg), care se acomodează parcă cel ıai bine cu condițiile de concurs (ploaie, miditate, frig) și urcă astfel treapta cea ıai înaltă a podiumului olimpic. Ulterior, Davies avea să se impună ca un săritor edutabil, cucerind și titlul de campion uropean în 1966, la Budapesta.

Săritura în lungime în România

Drumul parcurs de această probă pe lan național a fost și este o continuă ıptă pentru performanțe mai bune, de propiere tot mai accentuată de nivelul ıondial. Astfel, în 1912, cînd recordul ıondial era 7,61, primul nostru săritor abia epășea linia celor 5 m și era primul în storia noastră peste această cifră (J. Rossmann 5.11). Patru ani mai tîrziu, recordul mondial rămîne identic, în schimb la noi om consemna primul săritor peste 6 m Petre Valianatos 6.04).

În sfîrșit, a treia etapă a drumului acestui ecord este legată de numele lui Bondoc onescu-Crum, care, la 20 mai 1934, reușește 7,08, devenind primul săritor român peste 7 m. În acest timp, recordul mondial era de 7,98.

Pentru a încheia această comparație vom menționa că actualul record aparține lui Mihai Simionescu cu 7,74 (1964), iar cel mondial lui Boston — cu 8,35.

Sintetizînd această evoluție comparativă, am avea următorul tabel:

Anul	Rec. mondial	Rec. românesc	Diferența
1912	7,61	5,11	2,50 m
1916	7,61	6,04	1,57 m
1934	7,98	7,08	0,90 m
1966	8,35	7,74	0,61 m.

Primul atlet român care cucerește un titlu de campion balcanic este același Bondoc Ionescu-Crum, care se impune la Atena, în 1936, cu 6,82. Crum, sportiv multilateral, avea să încheie cariera sa atletică cu 7,15 m, dar să nu uităm a menționa că acest valoros sportiv a avut în cîteva concursuri sărituri depășite în jurul a 7,50 m!

În istoria probei de lungime din țara noastră nu-l putem omite pe Pompiliu Stoichițescu, un talent deosebit la sprint și sărituri, care va cuceri și el un titlu balcanic în 1939, tot la Atena, și pe Ion Wiesenmayer, un alt atlet de o largă multilateralitate, recordman cu 7,33 în 1954 și, împreună cu Sorin Ioan, primul săritor român în lungime participant la un campionat european de atletism.

Ultimii ani au dus la ridicarea unei pleiade de tineri săritori foarte talentați și care au realizat performanțe promițătoare. Dintre aceștia, Mihai Simionescu (născut 1943 — 1,82 — 77 kg) avea să se impună cel mai mult, în special prin recordurile sale ca junior mic (6,83 la 16 ani), junior mare (7,59 în 1962) și ca senior (7,74 în 1964). Din păcate, calitățile sale deosebite nu au fost dublate de perseverența și ambiția proprie marilor campioni.

Cuplul Vasile Sărucan — Adrian Samungi

Ultimii ani au dus la ridicarea a doi săritori care au urcat proba de lungime pe noi piste, în ascensiune. Primul este Adrian Samungi (născut 1938 — 1,78 m, 69 kg) mult timp considerat ca un atlet fără mari posibilități, dar care a reușit datorită ambiției și seriozității în pregătire să devină un atlet cunoscut peste hotare. De două ori consecutiv (în 1965 și în 1966) campion balcanic, cîștigător a mai multor întreceri internaționale, Samungi a devenit un bun «om de echipă». Ne amintim că la Napoli, cu prilejul meciului de atletism cu echipele Italiei și Finlandei din 1965, Samungi a terminat la numai 1 cm în urma celebrului săritor finlandez (creditat cu peste 8 m) Pentti Eskola.

Vasile Sărucan (născut 1945 — 1,77 m — 64 kg), mult mai tînăr, este deosebit de dotat, în special în privința vitezei. Cu 10,5 cît a realizat în 1966, Sărucan este inferior, dintre marii săritori, doar lui Boston și Ovanesian. Aceasta probează marile sale calități și posibilități. Bine îndrumat și corectat tehnic, Sărucan poate atinge și chiar depăși cei 8 m. Față de Samungi, Sărucan este superior în viteză, dar Samungi l-a întrecut de mai multe ori, fiind mai constant și avînd o tehnică excelentă. Pentru a progresa, Sărucan are nevoie de o precizie de ceasornic în elan și de o îmbunătățire a tehnicii, în timp ce Samungi are nevoie de mai multă viteză.

Sîntem convinși că din această dispută recordul nostru în proba de săritură în lungime se va apropia și va depăși mult dorita graniță a celor 8 m.

Nicolae MĂRĂȘESCU

IGOR TER OVANESIAN (U.R.S.S.), ...t recordman mondial, eternul ri-

JESSE OWENS (S.U.A.) — cel mai celebru sportiv al tuturor timpurilor

FIȘIER

Au început să cadă recordurile!

Începînd cu acest număr, vom prezenta cititorilor recordurile doborîte, pe plan mondial, european și republican. În mod special vom avea în vedere probele olimpice și cele cu largă circulație internațională.

Pentru început, iată cele mai importante recorduri doborîte și egalate în primele două luni ale anului 1967:

ATLETISM-teren acoperit.

RECORDURI MONDIALE

Bărbați	1 000 m	2.21,2 Pierre Toussaint	Franța
	880 yarzi	1.48,3 Jim Ryan	SUA
	60 m	6,4 Feodor Pankratov	URSS
	60 m garduri	7,7 Valentin Cistiakov	URSS
	Prăjină	5,26 Bob Seagran	SUA
	Greutate	21,52 Randy Mattson	SUA
Femei	600 m	1.31,7 Nadejda Siropeghina	URSS
	880 yarzi	2.08,4 Abbie Hoffmann	Canada
	55 m garduri	7,5 Karin Balzer	RDG

Recorduri europene

Bărbați	2 mile	8.36,4 Jan Mc Cafferty	Anglia
	400 m	47,6 Manfred Kinder	RFG
	Prăjină	5,12 Erkki Mustakkari	Finlanda

Recorduri republicane

Bărbați	50 m	5,7 Gheorghe Zamfirescu	Steaua
	60 m	6,8 Gheorghe Zamfirescu	Steaua
	400 m	49,9 Valeriu Jurcă	Dinamo
	Prăjină	4,80 Petre Astafei	Steaua
	Lungime	7,46 Vasile Sărucan	CSM Cluj
Femei	50 m garduri	7,4 Viorica Viscopoleanu	Steaua
	Lungime	6,13 Viorica Viscopoleanu	Steaua

ÎNOT (bazine de 50 m)

Recorduri mondiale

Bărbați	800 m liber	8.47,3 John Bennett	Australia
Femei	220 yarzi spate	2.27,7 Karen Muir	Africa de Sud
	1650 yarzi liber	18.49,3 Kathy Wainwright	Australia

Recorduri europene

Femei	400 m liber	4.46,8 Claude Mandonnaud	Franța

HALTERE

Recorduri mondiale și europene

Cat. semi mijlocie stil	împins	153 Victor Kurenzov	URSS
	smuls	147,5 Victor Kurenzov	URSS
	Total	460 Victor Kurenzov	URSS

CICLISM

Recorduri mondiale

1 km lansat velodrom acoperit	1.01,23 Patrick Sercu	Belgia
5 km velodrom acoperit	6.08,2 Jerd Bongers	Olanda

PATINAJ VITEZĂ

Recorduri mondiale

Bărbati	1 000 m	1.20,6 Ard Schenk	Olanda
	1500 m	2.05,9 Kees Verkerk	Olanda
	3000 m	4.18,4 Ard Schenk	Olanda
	10 000 m	15.31,8 Fred Anton Maier	Norvegia
	Tetratlon	178,058 Kees Verkerk	Olanda
Femei	3000 m	4.55,7 Stien Kaiser	Olanda

ÎN FOTOGRAFIA DE SUS:

Început promițător pentru sprinterul Gheorghe Zamfirescu. Nou record la 50 m (5,7) și nou record la 60 m (6,8), ambele egalate apoi.

Așteptăm cu justificat interes sezonul în aer liber, cu mult promisul record la 400 m...

„MINI - BASCHET“

Pe cale de a deveni la modă, «mini baschetul» rezolvă oarecum viitorul acestui joc în țara noastră. În școli se aplică tot mai frecvent lecțiile de acomodare cu mingea și de însușire timpurie a elementelor tehnice din baschet. Conducerea Liceului nr. 24 din Capitală a luat o inițiativă lăudabilă, profilînd activitatea elevilor pe specificul jocului de baschet, activitate pe care o conduce cu succes profesorul Gh

SPORT

Redacția și administrația: strada Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie, București. Telefoane: 11.91.13 și 11.10.05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari.

Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. RANETTI.